De codicibus Hesiodeis nonnullis in anglia asservatis

Gottfried Kinkel

ARMINIO KOECHLYO

PRAECEPTORI CARISSIMO

D. D. D.

Auctor.

Subsidia critica quae in bibliothecis Britannicis asservantur adhuc neque satis cognita neque in usum philologorum examinata esse hodie inter omnes constat. Quod potissimum desiderabatur — ut codices omnes, ex quibus aliquid boni ad textum scriptorum classicorum emendandum exspectari posset conferrentur — ei rei neque nostrates neque Angli adhuc satis fecere. Nam thesauri qui adhuc in bibliothecarum Britannicarum latebris abditi sunt, exhauriri ne quidem coepti sunt, licet codices singuli [1]) philologis nostratibus innotuerint.

Quod ad chrestomathias grammaticas et scriptorum historicorum perditorum fragmenta attinet, fatendum est rem paullo melius gessisse criticos cum indigenas tum peregrinos: sed plura usque ad nostrum tempus manserunt intacta. Itaque praeter Anecdota varia ex bibliothecis Oxoniensibus et Londinensibus [2]) deprompta atque a Cramero V. Cl. (a. 1835—1837) edita nil ullius momenti ad aures philologorum pervenisse videtur usque ad a. 1857, qui annus Grani Liciniani fragmentorum evulgationem a Pertzio factam vidit. Sed haec omnia famem virorum doctorum magis accendisse quam ei satisfecisse dici possunt.

Inter bibliothecas quas perlustrare criticum decet in Anglia versantem, eminet celeberrima illa quae cum Museo Britannico coniuncta est. Codicum collectiones variis ex fontibus depromptae atque postea in Mus. Brit. delatae nunc magnum efficiunt corpus. Nominare sufficit bibliothecas Arundelianas, Harleianas, Burneianas. Quae omnes subsidia praebent uberrima ad scriptores cum Graecos tum Romanos emendandos. — Itaque mihi per menses aestivos a. MDCCCLXVI Londini ver-

---

1) e. g. Platonicus Bodleianus Oxoniensis — Homericus Harleianus Londinensis.

2) Ad Museum Britannicum pertinet epyllium illud ex codd. Add. 5118 et Harl. 5656 depromptum, quod Cramerus „Anecdotorum Oxoniensium“ volumini quarto (p. 308—339) adiecit.

santi reputantique editionem Hesiodeam ex Arm. Koechlyi, praeceptoris dilectissimi, recensione hoc ipso anno publici iuris factam iri, hoc ante omnia optimum esse visum est codices Hesiodeos nonnullos in Museo Britannico asservatos accuratius inspicere atque eorum lectiones diligenter enotare ac diiudicare.

In codicibus eligendis brevi perspexi me sine fructu laboraturum si omnes codices Hesiodeos qui in Mus. Brit. invenirentur, examinarem. Nam in bibliothecis Francogallis et Italis, sicut in Britannicis saepius inveniuntur codices serioris aetatis (praesertim saec. XV), qui Theogoniam et Opera continent; quorum lectiones, ut ex Lennepii apparatibus criticis uberrimis apparet, in universum bene cognitae sunt. Neque ullo tempore poëmatibus illis deerant editores. Aliter evadit res, si Scutum spectes. Codices plurimi enim qui nonnullis in locis ex editorum iudicio lectiones haud spernendas offerunt, diu neglecti iacuerunt, collatione accuratiore carentes. Quorum in numero sunt codices nonnulli Britannici. [1]) Itaque omne tempus quod mihi praesto erat in codicibus qui Scutum continent conferendis absumpsi. Quos libros facillime inveni. Fuerunt enim mihi bibliothecam Musei Brit. perlustranti summo auxilio hypo-bibliothecarii, qui omnia quae desiderarem lubentissime suppeditavere. Quos inter nominare sufficit Granvillium et Haasium, viros doctissimos clarissimos.

I.

Codices qui Hesiodi Scutum continent in Germania et Francia raro, in Anglia inveniuntur rarissime. Tria tantum exemplaria in bibliothecis Britannicis invenire potui. Quorum unus extra muros Musei Britannici asservatur. De quo postea.

Codex, qui inter Libros MSS. Britann. primum locum tenet, in bibliotheca quae dicitur Harleiana asservatur, numero 5724 (plut. LXIV G.) signatus. Fuit olim Comitis Oxoniensis [2]), deinde Collegii Agen. Soc. Jesu, postea in bibliothecam Musei

---

1) De cod. Cantabrigiensi Gaisfordius ipse (Poett. Minn. Grr. Vol. I p. XII Lips.): „codex recentissimus et mendossimus, licet optimarum lectionum vestigia subinde exhibeat.“ Quae verba exscripserunt Goettlingius (in edit. alt. p. LXXVI) et Rankius (in edit. p. 296).

2) Cf. Robinsonum in praefat. ad edit. suam.

Britannici una cum MSS. Harleianis reliquis translatus est. Recensetur inter codices Harll. in catologo bibliothecae qui inscribitur „A Catalogue of the Harleian Manuscripts in the British Museum“ Tom. III. p. 290. Est chartaceus, forma quadrata, folia continens CCXVIII, quorum Scutum occupat undecim, sc. inde a folio trigesimo tertio usque ad fol. quadragesimum tertium. Pertinet, ut videtur, ad saec. XIV [1]). Continet praeter Hesiodi Scutum 1. Euripidis Hecubam (cum praefatione) (fol. 1a—30a); 2. Demetrii Moschi *προτρεπτικὸν ὅπως δεῖ προσεμμένειν ταῖς τῶν λόγων μελέταις* (44a—52a); 3. Xenophontis Socratis ad iudices Apologiam (53a—59a); 4. Xenophontis Agesilaum (59a—82b); 5. Xenophontis Hieronem (82b—101a); 6. Fragmentum Argumenti in Tyrannicidam Luciani (101b); 7. Libanii Prolegomena ad Demosthenem (102a—105b); 8. Demosthenis Olynthiacas III cum argum. (105b—126a); 9. orationem Philippicam I cum argumm. (126b—136b); 10. orationem de pace, cum argumento Libanii (136b—141b); 11. orationem Philippicam II. cum argum. Lib. (142a—148b); 12. orationem de Halonneso c. arg. Lib. (149a—157a); 13. orationem de rebus Chersonesi c. arg. Lib. (157b—165a); 14. Luciani Tyrannicidam c. argum. (168a—177b); 15. *Ἀποκηρυττόμενον* (178a—193b); 16. Imagines (193b—204a); 17. Patriae encomium (204b—207b); 18. Demonactis vitam (207b—218a).

Codex una eademque manu nitide exaratus est. In Scuto paginae singulae lineas XXIII amplectuntur. Librarius manu rapida sed satis clara instructus erat. Menda tamen saepissime occurrunt orthographica. Quorum in numero haec fere notanda sunt. 1. Scriptura *ἡρακλείη* pro *ἡρακληείη*, quod nusquam occurrit. 2. *ἐμοῖο* pro *ἐμεῖο* v. 361. 449. (Cf. lectionem codicis Burneiani 109, *διέκοιτο* pro *διέκειτο* v. 20.) Miras deinde discrepantias ostendit codex, quod ad nomina propria attinet. *τραχῖνα* habet v. 353, *τρηχῖνος* v. 355, *τριχῖνος* v. 469. — *ἰόλλαον* habet v. 77, *ἰόλαος* v. 323, *ἴόλαε* v. 78. Cf. praeterea ad v. 118. — Nomina deinde Centaurorum et Lapitharum (v. 179—187), ut solet, erroribus variis laborant. (Cf. collat.) — Aliis in verbis iotacismus apparet: cf. v. 3. *ἀλκμύνη* (quod iam Lennepius notavit), v. 33. *φύκιον*, v. 42. *κακότιτα*, v. 119. *ὑσμήνη*, v. 203. *χρισείη*, v. 209. *κλιζομένω*. Duobus in locis

1) Cf. Rankium in edit. p. 300: „de aetate librorum manu scriptorum significavimus, quorum nullus est, qui saeculum quartum decimum antecedat.“

positum est imperfectum prosaicum pro imperfecto epico, verbo antecedente mutilato. Sic *διδυμάον' ἐγείνατο* v. 49, *δ' ἐδαίετο* v. 165. In contrariam partem occurrit *νόημα ποτάτο* pro *νόημ' ἐποτᾶτο* v. 222. — Lectiones contra graviores librarius sine dubio optime conservavit. Itaque mihi codicem quem exscripsit bona fide expressisse neque verba poëtae proprio Marte immutasse videtur [1]), licet doctrina philologica mediocri instructus fuerit. Observatu autem dignum est post v. 155. (cf. collat.) calamum novum apparere, qui usque ad finem operis sine interruptione procedit. Manus tamen eadem manet, sed lapsus calami et menda orthographica post hunc versum saepius inveniuntur. Nonnulla prorsus omisit librarius: quorum alia in exemplari quod excripsit deerant (v. e. g. ad v. 56. 149. 183. 200. 283.), alia ipse ex incuria neglexit (v. ad v. 120. 233.). — Cf. praeterea quae dixi ad v. 298. 300. — Iota subscriptum omnino neglexit librarius, aspirationem literae ρ saepissime, diaereseos signum fere semper, his verbis exceptis: *ἐϋζώνοιο* v. 31, *κελαινεφέϊ* v. 53, *διΐ* v. 55, *ἀρήϊα* v. 108, *ὀϊστοὶ* v. 130, *ὀϊζύος* v. 351, *μεγαθάρσεϊ* v. 385, *αἰζήϊος* v. 408, *ἄϊδρις* v. 410. In contrariam partem diaereseos signum haud raro ibi posuit ubi haud necessarium esset: sic *πλήξϊπποι* v. 24, *τανϋσφύρω* v. 35, *ϊππων* v. 65, *δηϊώσειν* v. 67, *βΐη* v. 75, *ϊόλαε* v. 78, *ϊκετο* v. 83, *κϋανοῦ* v. 143, *ϊδεῖν* v. 166, *μϋξαι* v. 267, *ἥρϋον* v. 301, *ϊδεῖν* v. 318, *ἄλκϊμὸς* v. 320, *ἔμυδϊς* v. 345, *ϊδοῦσ'* v. 445. — Puncta atque alia signa similia interdum ponit superflua: *τὸν μὲν,* v. 332. *μὲν,* v. 346. 413. 441. *μὲν·* v. 424. *τὴν,* 401. *τῶ,* v. 440. *δὲ,* v. 477. *καλὰ* v. 468. [2]).

Paucissimi exstant loci qui manum correctoris posterioris ostendunt [3]). Nam omnes fere correctiones quae in collatione a me laudantur, originem ducunt a manu scribae prioris lapsus calami statim corrigentis. Alia est manus quam secundam

---

1) Sic vitia pleraque foedissima quae in codice quem habuit exstabant, suum in apographum transtulit. Cf. 270. *παρα δέ οἱ πύργος,* v. 271. *ὑπὲρ θερίοις,* v. 282. *πέζοντες,* v. 427. *ἐνδικαίως.* Quae omnia ex more dictandi orta esse videntur.

2) Lineae interdum textui supraductae sunt nomina propria quae in textu occurrant indicantes. His lineis usus est librarius v. 74, deinde in Centauromachia (v. 179 sqq.). — Eundem morem secutus est scriptor codicis Burneiani, de quo infra.

3) In universum enim dici potest codicem nostrum paucis lectoribus innotuisse.

appello. Cf. ad vv. 273. 286. 365. 422. — Est manus plane diversa. Calamo acutiore usa est. Utrum manus ea quam posteriorem vocare soleo — cf. ad vv. 165. 356. 385. 419. 432. 438. 442. — eadem sit necne, pro certo dici non potest. Sed haec res fere nullius momenti est, ut ex collatione nostra patet.

Textum solum continet codex; caret enim scholiis atque explicationibus interlinearibus. Margines mundi atque integri manserunt.

In collatione quam ad finem libelli relegavi, omnes lectiones graviores signo (†) notavi (vid. append. I). Tamen in codice conferendo ne minima quidem praetereunda esse putavi. Hoc enim modo indoles codices facillime illustratur. Nam quum codicibus Parisinis tot eximii viri tantam operam navaverint, haud absonum videtur codicem Harleianum collationi accuratiori subiicere.

II.

Codice nostro primus qui usus est, Robinsonus est, qui editioni suae quae Oxonii a. 1737 lucem vidit, codicum Britannicorum nonnullorum collationes adiecit, inter quas exstat etiam collatio nostri codicis (pp. 486, 487). Variantes lectiones quas nobis offert, quum Robinsoni editio in Germania raro reperiatur, transscripsi atque huic libello adieci. (v. append. III.) — Hunc enim codicem Hutchinsonus editor Xenophontis celeberrimus, obiter inspexit atque ex eo varias lectiones enotavit Robinsoni in usum [1]). Quae collatio interdum falsa tradit. Nam quae v. 135. 195. 265. 266. 412 in codice exstare dicuntur lectiones, a vero absunt. Septuaginta tantum lectiones notavit Hutchinsonus. Post H. nemo codicem inspexisse videtur, nam Gaisfordius qui a. 1814 Hesiodum edidit, novam collationem codicis Harleiani minime necessariam esse putans, Hutchinsoni

1) Cf. Robinsonum in praefat.: „Scuti Herculis unus, quem sciam, Codex est in Anglia; ille autem in Bibliotheca pretiosissima Nobilissimi Comitis Oxoniensis conservatur, ad quam cùm Domini liberale ingenium literatis Viris aditum facilem patefaciat, varias ex hoc Codice lectiones à se collectas mecum communicavit eruditissimus Amicus Thomas Hutchinson.“

collatione indiligenti usus est.[1]) Idem fecerunt editores reliqui usque ad Lennepium, omnium recentissimum. Rankius tamen in edit. Scuti p. 295 ad catalogum bibl. Harleianae, in quo (Vol. III. p. 290) codex nunc numeratur, provocavit. De collatione Hutchinsoni idem p. 325: „Accedimus ad alteram familiam codicum, quorum ex numero eum, qui in Anglia asservatur, H. (id est Harl.) non tam accurate descriptum habemus, quam reliquos.“ Ex quibus omnibus patet novam collationem codicis Harleiani necessariam fuisse. Quod negotium igitur subire constitui.

III.

Sed antequam ad indolem cod. Harl. accuratius explicandam accingar, de editionibus Scuti pauca praemittenda sunt. — Editio prima — non possum dicere sola, quum Rankium exscripserit Lennepius, cuius editio posthuma Amstelodami a. 1854 prodiit — quae codicum optimorum lectiones graviores in unum collectas exhibet, illa est quae a Rankio curata, Quedlinburgi et Lipsiae a. 1840 lucem vidit.[2]) Editor, doctrina vastissima instructus, non solum lectionum variarum farraginem colligere, sed etiam codicum singulorum indolem e lectionibus ab eisdem oblatis enucleare constituit. Quum enim codicum plus viginti collationes Rankio praesto essent, eos in familias dividere studuit.[3]) Audiamus eius verba p. 322: „Ac pridem quidem facile mihi sese obtulit duplex codicum familia, quarum altera libros GKOSV, altera FHIMm et Voss. comprehendit.“ Qua in re omnes qui fundamentum

1) Praeter cod. Harl. tribus tantum libris usus est Gaisfordius ad edit. suam adornandam. Hi sunt: 1) Codex Mediceus (M Rankii), 2) Codex Cantabrigiensis ex collegio Emmanuel. 3) Codex Rehdigeranus. cf. Gaisf. Poett. Minn. Grr. Vol. I. p. XII. Lips.

Codicem nostrum saepius laudavit Fr. Aug. Wolfius, ut ex eius annotationibus ad Scutum a Rankio editis patet.

2) „Hesiodi quod fertur Scutum Herculis ex recognitione et cum animadversionibus Fr. Aug. Wolfii edidit C. Ferdinandus Ranke. Accessit apparatus criticus et dissertatio editoris. Quedlinburgi et Lipsiae sumptibus Libr. Bassianae. MDCCCXL.“

3) Libri quibus usus est Rankius, in edit. p. 114 sq. recensentur. Codicem Harleianum litera H distinctionis gratia donavit.

emendationis Hesiodeae noverint, lubentissime cum Rankio facient. Neque dissentit Deitersius de Hesiodea scuti Herculis descriptione p. 33. not. 85. Nam ea quae de communi codicum origine p. 330—335 monet R., sobrie dicta esse nemo infitias ibit. Quae omnia apparatus criticus uberrimus quem editioni suae adiecit, confirmat. Itaque ante omnia videndum est utrum collatio nostra opinioni a Rankio prolatae refragetur necne.

Ex Rankii apparatu (quem cum collatione nostra cod. Harl. comparare licet) patet codd. HIM inter se arctissime coniunctos esse. Huius rei pauca tantum proferam exempla ex initio carminis deprompta: v. 11. *ἀπέκτεινεν* contra metrum HIM (cum CLSV); v. 28. *ὥς ῥα* pro *ὄφρα* HIM (cum AF m N); v. 35. *τανυσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ* HIM (et praeterea EF m); v. 56. *θεῶν* omittunt HIM (exemplum luculentum); v. 61. *ἑσταῶτ' ἐνὶ* praebent IM, *ἑσταῶδ' ἐνὶ* H; v. 85. *τίον δέ γε* HM (*τ. σέ γε* I); v. 91. *ἀλιτήμηνον* contra metrum HIM. [1]) — Simile quid iam perspexit Rankius; dicit enim p. 322. „Cuius cognationis (agit enim de codicibus in familias dividendis) unum et statim ab initio ponam et luculentissimum quidem signum, hi libri (FHIM m. et Voss.) cohaerent inter se versu 299 temere ex praecedentibus (v. 283) illato". Versum enim 283 omittunt codd. HIMm. et Voss. [2]) Ad hanc familiam igitur pertinet codex Harleianus noster. Nam talis est convenientia lectionum his in codicibus exstantium ut de hac re dubitari non possit. Hac quaestione absoluta, operae pretium erit eos codices invenire qui arctissime inter se cohaereant. Jam supra monui, codd. HIM arctissime inter se coniunctos esse. Quos codices accuratius examinemus. De H supra dictum est: I contra est codex Mosquensis, quem primus Matthaei virorum doctorum in usum contulit. Est membranaceus, forma quadrata, saec. XIV aut XV. cf. Rank. in edit. p. 295. Scholiis caret. — De cod. M pauca sunt quae pro certo novimus. — Est Mediceus, cuius

---

1) Lectiones codicis Vossiani, quae apud Rankium desiderantur, hae sunt: v. 11. *ἀπέκτανεν*, ut videtur, v. 28. *ὥς ῥα*, v. 35. *τανυσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ*, v. 56. *θεῶν* om., v. 61. *ἑσταῶτ' ἐνὶ*, v. 85. *τίον δέ γε*, v. 91. *ἀλιτίμηνον*.

2) F est codex Parisinus No. 2772; I est codex Mosquensis (Bibliothecae Synodalis no. 284); M est codex Mediceus, de quo postea; m est cod. Parisinus, Voss. est codex Vossianus, de quibus postea.

collatio, e Dorvillianis libris deprompta, exstat in Gaisfordii Poett. Minn. Grr. Vol. I. p. 144 Lips. Hunc codicem Muetzellius de emend. Theog. Hesiod. p. 157 eum esse censet quem Bandinius in plut. XXXI. no. 20 repositum consignavit Catal. Codd. Laurr. Tom. II, p. 91. Qui codex certe scholiis caret; itaque potius cum M convenire potest quam codd. Medicei reliqui. De cod. XXXII, 16 (M 3 apud Goettl.) cuius lectiones a lectt. codicis M longe absunt, cogitari non potest. Eandem ob causam cod. F (Paris. 2772) quippe qui scholia exhibet, [1]) a familia nostra HIM aliquantum remotus est. [2])

Quod ad collationum, quibus uti licet, fidem attinet, inprimis observatu dignum est lectiones codicum IM nonnullis in locis haud certas esse. Itaque de scriptura codicis I dubitavit interdum Rankius: cf. eum ad vv. 28. 104. 155. [3]) Similiter de lectionibus quae in cod. Mediceo (M) exstare dicerentur, iudicavit. Difficillima enim res evadit si eos locos spectas de quibus tacuit collator. Cf. quae Rankius dixit l. l. p. 299, necnon in apparatu crit. ad v. 350 (p. 260). Aliud prorsus iudicium tulit Muetzellius de emend. Theog. Hes. p. 157 sq., paulo incautius, ut videtur.

Procedimus ad codd. m et Voss. Quorum prior Parisinus, a Thierschio V. Cl. olim collatus, apud Rankium (p. 114. 296) numero caret. Octo enim codicibus Parisinis usus est Rankius ad editionem suam adornandam: quorum sex, A D E F G O, cum bibliothecae imperialis codd. 2708, 2551, 2773, 2772, 2833, 2763 conveniunt. Qui in bibl. imper. restant codices quattuor, numeris 2678, 2776, 2834, 2877 signati, apud Rankium occurrunt omnes, aut integri aut partim collati. In universum autem duobus tantummodo usus est, quos m et N appellavit. Numeros non addidit. Nostrum igitur erit huic omissioni mederi.

1) cf. catal. codd. Pariss. Tom. II, p. 551. Rankium l. l. p. 294.

2) Rank. p. 326: „Inter F et H quae ratio sit, docet vs. 200, ubi H exhibet *ἐπιδ' ἔρχετο* et clausulam versus reticet; in F vero legitur „*λείπει κἀνταῦθα*“ cfr. p. 203“.

3) In edit. sua p. 299 de collationibus quas accepimus hoc iudicium in universum profert:. „Horum libros alios accurate collatos accepimus, ita ut paene nihil nos fugiat, quod et diversae scripturae et mendorum inest, ut ABCFGIKMmV, alios vero licet non eadem diligentia enotatos, tamen ita excussos habemus, ut certam possimus de singulis sententiam ferre, ut DEHLPST“.

Quod sine difficultate fieri potest. Nam lectionum variarum farraginem a Lennepio collectam perlustranti facile perspicuum est codicem 2834 ab eodem H vocatum eum esse quem Rankius m appellat. V. Lennep, ad vv. 176. 179. 182. 208. 219. ut exemplis utar e medio carmine depromptis. [1]) Codex Par. 2834 scholiis caret (v. catal. codd. Pariss. l. l. p. 559). — Codex autem N Rankii cum cod. Par. 2877, quem Lennepius I appellat, convenire videtur. V. ad. v. 54. Qui liber textum tantum sine scholiis aut glossis exhibet. [2]) Ceterum codd. Parisinorum tabulam virorum doctorum in usum huic libello adieci. (V. append. IV.)

Restat codex Vossianus. Hic liber, qui apud Rankium septies tantum laudatur, ab eodem familiae codicum alteri adiunctus est. Nec immerito; facile enim agnoscuntur originis communis signa. Lectiones varias ex hoc codice depromptas dedit Ruhnkenins in epist. critica priore (p. 155—157), unde eas hausit Rankius. Sunt septem numero, ut iam supra notavi. *τίρυνθα* exhibet codex v. 81, vv. 183, 2?3 omittit, *συναΐγδην* exhibet v. 189, *ἔπιτνον* v. 291, *ἐπικροτόωντα ποτῶντο* v. 308 [3]), *ἀπονίσσεται* v. 409.

Nuper collatio nova codicis Vossiani, Lennepii editioni inserta, publici iuris facta est Videtur Lennepius bibliothecam acad. Leidensis adiisse. Ex collatione quam nobis praebet apparet cod. Vossianum multis in locis cum Harl. convenire, in universum autem non ita ut eum cod. Harl. apographi instar esse putare possimus. Cf. e. g. ad vv. 11. 19. 26. 28. 32. 35. 115. — Rem conficit v. 200 in utroque mutilus, unde sequitur cod. Voss. ab eodem fonte e quo derivatus est Harleianus, originem ducere. [4]) — Ceterum huic familiae adiungendus est codex Burneianus (Burn.), de quo postea. (VI.)

---

1) Collatio quam habuit Lennepius minus accurata erat quam ea qua Rankius usus est. Tamen nunquam suspicatus est Lenn. codicem suum Par. H a cod. m Rankii haud diversum esse. Nam multis in locis in quibus de scriptura codicis H tacet, lectiones cod. 2834 (m) tanquam diversi libri e Rankii apparatu haustas citat (v. ad vv. 175, 190, 191).

2) cf. catal. codd. Pariss. l. l. p. 564. — Huius codicis sex septemve versus Koësius describendos curavit, cf. Rank. p. 115.

3) Hanc lectionem neglexit Rank. in app. crit. p. 250.

4) Codices Vossiani, quorum ex numero duobus in Opp. et Diebus usus est Graevius ad edit. suam (Amstelod. a. 1701) adornandam, haud magni sunt pretii. Sunt enim recentissimi. V. ad Opp. v. 169, quem versum ab interpolatoris manu ortum Graevius primus recepit e cod. Vossiano altero.

Quae his in paginis de codicibis singulis familiae alterius monui, viris doctis satis facere posse puto. Quod ad totam familiam attinet, id tantum monere volo, eam ad codicem — fortasse archetypum — qui textum solum sine scholiis et glossis exhibuerit, redire. Cuius rei sponsorem habeo nullum nisi codicum indolem ipsam. Miror igitur quod Rankius, qui de omnibus his rebus docte sobrieque disseruit, hanc quaestionem neque in diss. de cognatione codd. MSS. (p. 321 sqq.) nec in diss. de scholiorum origine (p. 300 sqq.) tetigit.[1])

De codd. familiae alterius hactenus. Sed restant libri nonnulli, quos Rankius (p. 326 sq.) ab utraque familia seiungendas esse censuit. De his pauca dicenda sunt. Sunt: A (Parisin. no. 2708), saec. XIV., B (Monac. no. 283), saec, XV., et T (Venetus no. 464), saec. XIV ineunt. Quorum in numero A haud raro lectiones exhibet valde observabiles. Huc pertinent ἴξε (quod hodie ab omnibus receptum est) v. 32, σφετέροις τεκέεσσι v. 247. Praestantia codicis praeterea ex eo cognoscitur quod in eis locis ad quos emendandos codd. familiae alterius subsidia haud spernenda praebeant, interdum cum his codd. conspirat. Cf. ad vv. 28. 54. 151. 153. 239. Simile iudicium tulit Deitersius de Hesiodea Scuti Herculis descriptione p. 42 (adnot. 100), qui cod. A cum cod. Veneto 1, cuius notitiam Goettlingio (in edit. alt.) debemus, coniunxit, citatis versibus 160. 375. 406.[2]) — De familia autem cui codex A adnumerandus sit, adhuc dubitavit Rankius; codicem B contra ex pluribus exemplaribus descriptum esse suspicatus est. Sed cum codices ambo scholia habeant, eos familiae alteri adnumerare periculosum videtur. Audiamus Rankium ipsum p. 327 de origine codd. AB verba facientem: „Nec tamen . . . . . (putes) A priori, B posteriori codicum familiae adnumerandum esse, quippe qui nonnulla cum utraque familia communia habent, in aliis vero plurimum ab utraque dissident. Videntur igitur, ut iam antea de cod. B affirmavi, ex pluribus exemplis descriptos esse.“ Ex quibus apparet virum clarissimum rem in incerto

1) Cf. Rank. p. 302.

2) Eius verba sunt: „Sunt enim in codicibus nostris duo, qui cum inter se fere ubique conspirent a ceteris diversi sunt, Parisinus I. et Venetus I. . . . . Eisdem autem codicibus videmus pluribus locis veram lectionem solis inesse quae in ceteris omnibus sit corrupta.“

reliquisse. Sed mihi discrepantiarum de quibus dixit Rankius, origo facillime indagari posse videtur si modo statuatur codicem A e libro qui ab archetypo haud longe remotus fuerit, fluxisse. Nam cum verisimile sit familiae prioris codices aut omnes aut plures diversis ex libris originem ducere, nil huic coniecturae obstare videtur. — Lectiones codicis B Rankii observationem confirmare videntur. Tamen de hac re aliquid certius praedicari posse puto. In parte carminis priore cod. B e libro qui cum cod. D multa communia habuerit, descriptus esse videtur, cf. Rank. ad vv. 12. 14. 32. 44. 92. Correctiones autem quibus cod. B scatet, manum διορθωτοῦ produnt. Hausit ille sine dubio e libro plane diverso ab illo e quo codex olim descriptus erat.

Codicis Tricliniani (T ap. Rank.. V 2 ap. Goettl.) collationem a Goettlingio factam accepimus. Sed cum collatio Goettlingiana minus accurata sit, de cod. Tric. iudicium proferre adhuc nolo. Ex hoc codice codices Florentinos nonnullos descriptos esse alio in loco demonstravi. Ceterum pro certo habeo Triclinio soli nonnullos deberi lectiones quas editores perperam librorum MSS. auctoritate firmatas esse censent (cf. infra ad vv. 114. 149. 212. 454. Rank. ad v. 116. 256. Lenn. ad v. 94).

IV.

De auctoritate codicis Harleiani.

Accedimus ad aliam quaestionem difficiliorem quae est de auctoritate et praestantia lectionum earum quas codex Harleianus aut solus, aut una cum codd. reliquis eiusdem familiae exhibet. Nam si a farragine errorum aut vitiorum eorum quae lapsuum calami nomine comprehenduntur, eas lectiones seiungas quae aliquid ad textum emendandum offerre possint, lectiones interdum invenies quae caute ac severe perpendendae sint. [1]) Haud raro enim familiae nostrae duae diversas in partes abeunt, ita ut critici sobrii iudicium requiratur.

---

1) Lectionibus quas graviores vocare soleo, signa apposui virorum doctorum in usum. Nam ita lectiones graviores a vitiis quibus codex Harleianus una cum reliquis propter scribae negligentiam scatet, facile discernuntur. Quarum pleraeque iam apud Robinsonum exstant, ex cuius editione in recentiorum editiones migravere.

De familia codicum duplici, quam statuere Rankio placuit, supra dictum est. Neque neglecti sunt codd. ABT, quorum indolem accuratius quam ante factum erat, illustrasse mihi videor. Impeditior est alia quaestio, quomodo illa lectionum varietate quae ex duplici codicum familia nasci solet, utendum sit. Ex Rankii enim observationibus haud apparet utrum in Scuto emendando uni soli familiae omnino credendum an ex utraque familia quicquid boni inesset, trahendum atque suo loco reponendum sit. In poetae verbis emendandis certe ex utraque familia lectiones quas praeferret haurire atque interdum reponere constituit auctor; neque etiam codices singulos, si aliquid boni praeberent, neglexit. Fortasse in hanc devenit sententiam, fieri non posse ut unam tantum familiam in universum sequamur. Eandem sententiam, opinor, amplexus est Goettlingius.[1] Quae quaestio tamen nobis accuratius tractanda erit. Sed cum collatio plenissima nobis praesto sit optabilius videtur e lectionibus a cod. Harl. aut solo aut una cum codd. reliquis eiusdem familiae oblatis quid sit verum deducere.[2] Quo facto tutius de familiarum singularum praestantia disserere poterimus.[3]

---

1) In praefat. ad edit. alt. p. LXXII.

2) Editores et antiquiores et recentiores licet codicis Harleiani lectiones nonnunquam laude affecerint, tamen ad aestimationem accuratiorem eius pretii haud pervenisse videntur. Quae reprehensio etiam de reliquis codicibus valet. Eadem ex causa diu laboravit Theogoniae Hesiodeae emendatio. Cf. Muetzell de emend. Theog. p. 157: „Videlicet carmen totum vix ad quinque sive sex codices recentissima memoria scriptos, ab diversis hominibus inaequali consilio ac studio exactum est.“ Unde factum est ut editorum plurimorum apparatus critici magis lectionum variarum farragini quam annotationibus bene digestis similes essent. Rem paullo melius instituit Rankius, qui p. 325 sq. de familia codd. FHIM in haec verba facit: „Id quoque facile apparet, duo inprimis libros I m in tot erroribus concordes esse, ut paene nihil in altero legatur, quod non simul exstet in altero. Reliquorum ut qualis nexus sit perspiciatur, de singulis quibusdam exemplis agendum videtur. In primo carminis versu memorabilis est scriptura F *οἵη* (*δὲ*) et IM *τοίη*; de H nihil commemoratur: m consentit, opinor, cum I; talis discrepantia quomodo nasci potuerit, vix intelligitur; illud apparet, magis corruptos esse IM, quam F, et F, quam H, si ex silentio recte colligitur, hunc librum vulgatam scripturam praebere.“ Quam opinionem collatio nostra, unde, cognoscitur vitia codicis Harl. saepius ad accentus aut spiritus falso appositos pertinere, eius lectiones graviores contra inter codd. familiae alterius communes esse, confirmat.

3) V. infra.

Totam quae nunc sequitur disputationem tres in partes dividere constitui. Primum eos locos tractabo in quibus textus Goettlingianus ex lectionibus cum a cod. Harl. tum ab aliis oblatis emendandus erit. Quibus eas lectt. adieci quae ad textum emendandum viam monstrant. — Sequitur enumeratio earum lectionum e cod. H depromptarum quae licet a Goettlingio una cum editoribus reliquis receptae, tamen aliquanto accuratius examinandae sunt, ut earum bonitas ab omnibus perspiciatur. — Accedit praeterea disputatio de iis lect. codicis Harl. quae reiiciendae sunt. — Quibus omnibus addere constitui epimetrum de glossis quibus codex laborat.

1.

v. 28. ὥς ῥα pro vulgata ὄφρα exhibent codd. A (ὄφρα in marg.) FHIM m N Voss. Burn. et Florr. tres apud Lenn. Quae lectio, me iudice, praeferenda est. Sic enim postulat usus dicendi epicorum, secundum quem post φράσσασθαι, μητιάασθαι, βουλεύειν et quae sunt similia semper invenitur vel accusativus (Od. ζ 14, ψ 217, Hes. Opp. 367.) vel ὥς (sive ὅπως, sive εἰ) cum verbo finito (Od. ι 420, κ 192 sq., λ 229, ν 376, υ 29, 39). — Igitur vertendum est „consilium inibat quomodo gignere posset“: ὄφρα contra, quod ex glossa ortum esse videtur, est „ut (gigneret)“.

v. 54. Locus vexatus. δοριςσόῳ vel δορυσσόῳ pro λαοσσόῳ praebent ABDFHIM m N Burn. Voss. et plures Lennepii. (γε, quod post δορ. ponunt codd. nonnulli, est interpolatoris alicuius additamentum foedissimum.) Equidem cum Rankio facio, qui λαοσσόῳ quippe quod usitatius est ex glossa ortum esse pronuntiat.[1]) Sed omnia quae editores ad hanc aut illam lect. firmandam attulere hoc loco repetere taedet. Ea tantum monere volo quae de meo addere possim. Inprimis observare licet seriem versuum dactylis scatentium a versu 54, αὐτὰρ Ἰφικλῇ λαοσσόῳ etc. spondeis referto incommode interrumpi.

---

1) Tamen alio in loco (p. 334) hanc lectionis diversitatem Alexandrinorum tempori aut vindicat aut vindicare videtur Rankius. De hac coniectura quam obiter proposuit fere nulla argumentatione addita quid iudicandum sit, prorsus incertum est. Potest duplex lectio ad Alexandrinos referri: tamen eodem iure originem ducere dici potest a manu critici posterioris aetatis. Unde fortasse in archetypum irrepsit.

Quae interruptio quam vim habeat, perspicitur ex v. 317, de quo infra. Accedit quod lex illa quam supra p. 13 (cf. ad. v. 28.) tetigi, etiam hic nos adiuvat. Nam scripturam quam praebet cod. A una cum codd. familiae alterius, fere semper bonam invenies.

v. 85. Etiam hic variant MSS. *τίον δέ γε κ.* exhibent codd. plures familiae alt., sc. HM m Voss. Burn. — Porro *τίον σέ γε* habet I (si recte hanc lectionem tradidit Matthaeus). Contra *τίον δ'ἄρα*, duobus exceptis, reliqui, ut videtur, quum de codd. singulis nil constet. Apud Rank. *τίον δ'ἄρα* solus C habet. Rem in medio relinquere cogor. Lectio *δέ γε* ad locum emendandum viam monstrat. Nam ex ea Rankio effici videtur praestabilior lectio *δέ ἕ*. Quae emendatio, me iudice, recipienda est. Tamen dolendum est quod Rankius emendationem praeclaram tam breviter proposuit. Particula *ἄρα* expulsa et tautologiam foedam (quum in v. praeced. etiam *ῥά* legatur) evitamus et constructionem meliorem obtinemus. Sine dubio *ἄρα*, quod supplementum in propatulo erat, saepius in textum irrepsit lectione vera expulsa. Neque ignotum est pronomina *ἕ, σέ* personalia cum *δέ* saepius coniungi. Hanc formulam maxime in exitu versus amant poëtae epici. Ex Operibus haec fere exempla praesto sunt: v. 268. 482. 491. 515. 709. (Theog. v. 282. Hom. *α* 321.)

v. 97, 98.

Pro *ἔχειν* habent *ἔχων* Harl. Voss. Burn. — Porro pro vulgata *ὑποδδείσας* (v. 98) *ὑποδδεῖε* Harl. *ὑποδδεὶς* I m Burn. *ὑποδδείσῃς* Voss. Unde colligi potest, v. 97 olim duplicem scripturam exstitisse, quarum altera verbum finitum habebat, altera participium. Sed mihi totius sententiae nexum consideranti praestabilius videtur h. l. duphlicem recensionem statuere. Quarum altera (v. 97) ab interpolatoris manu profecta est. — Versus enim 96. 97. multis vitiis laborare iam viderunt Fr. Thierschius et God. Hermannus. Ante omnia molesta est repetitio verborum (*ἵππων ὠκυπόδων* v. 96 = *ὠκυπόδων . . . . . ἵππων* v. 97, *θᾶσσον ἔχ' ἡνία* v. 95 = *ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα* v. 97). Neque praetereunda sunt quae God. Hermannus ad h. l. annotavit. Dicit ille (Opuscc. VI, 1 p. 194): „Wie kann Herkules befehlen, die Zügel zu ergreifen, und gerade auf den Cycnus zuzulenken, da ihn Iolaus doch nicht fahren konnte, indem er noch nicht einmal die Waffen

angelegt hatte?“ Quibus omnibus permoti viri eximii alius aliam viam ad locum sanandum ingressi sunt. Thierschius vv. 95. 96 abiiciendos esse putavit, vv. 96—101 Hermannus. Quorum neutrum sequi possum. Nam duo quos Thierschius reiecit versus certo multo ornatiores sunt illo miserrimo qui nunc post verba θάρσος ἀέξων legitur. Neque Herculis orationem verba ἔχ' ἡνία φοινικόεντα concludere possunt. Nam laborum Herculi et Iphicli a Jove impositorum descriptione longa finita, versibus aliquot opus est ut ad rem praesentem redire posset Hercules. Quibus ex omnibus patet omnem offensionem tolli si modo v. 97 abiiciatur. Neminem, opinor, offendent quae Hercules vv. 95. 96 dicit: hac enim oratione usus se atque Iphiclem ad proelium praeparare studet. Contra molestissima est coniunctio versuum 96. 97, de qua maxime id mihi valere videtur quod Hermannus de totius sententiae nexu dicit. Versu igitur 97. expulso et tautologiam evitamus et Hermanni dubitationibus satis facimus. Quo facto clarissime perspicitur quid sibi velit lectio ὑποδδεῖε. Orta est ex ὑποδδείς quod tres codd. praebent: ὑποδδείς contra ex ὑποδδείσῃς mutilato, quod Voss. solus exhibet, recte. Neque aliter postulat vs. 96, cuius clausula participium est. Restituendum videtur ὑποδδείσῃς. Similiter Homerus β 66: θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν.

v. 116. Pro εἶπεν, quod edd. recc. habent, restituendum est εἶπε ex codd. CGSV Harl. Flor. F. Burn. Dissertationen de ν paragogici usu infra invenies.

v. 127. Aoristum ἐφορμήσασθαι omnes, exceptis BHIM m Voss. Burn. et Flor. F. ap. Lenn., qui futurum (ἐφορμήσεσθαι) praebent. Sed cum nostro in loco sermo sit de laboribus qui conficiendi essent, futurum praestabilius videtur. Itaque Hesiodus imperfectum ἔμελλε vel ἤμελλε cum praesenti aut futuro coniungere solet, cf. Theog. v. 469. 491. 552. 889. 898. Locus qui refragatur solus Theog. v. 478, mihi ita reficiendus esse videtur: ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων τέξεσθαι ἔμελλε.[1] Neque de futuro restituendo dubitavit Dindorfius in commentatione doctissima illa de verbo μέλλω quae Stephani Thesauro (Vol. V. p. 755 sq.) inserta est. Provocavit ille ad Lobeck. ad Phrynich. p. 745 sqq. qui grammatici sententiam,

1) Similis versus exitus apud Homerum exstat: . . . . ἃ ῥ' οὐ τι λέεσθαι ἔμελλον. B 36.

non posse imperfectum ἔμελλον cum infinitivo aoristi coniungi [1]), impugnare studuit. Evolvas, quaeso, eos quos Lobeck. suam in sententiam citavit locos [2]), et tres tantum invenies in quibus imperfectum ἔμελλον cum aoristi infinitivo coniunctum sit. Hi loci sunt: 1) Thuc. VI, 31. ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν. 2) Xen. Mem. II, 7, 10. Εἰ μὲν τοίνυν αἰσχρόν τι ἔμελλον ἐργάσασθαι. 3) Plato Alc. I. p. 132 D. εἰς ὃ βλέπων ὁ ὀφθαλμὸς ἔμελλον αὑτὸν ἰδεῖν; [3]) — in ceteris autem omnibus (loco Thucydideo III, 92 excepto, in quo aoristum primum — sc. μελλήσαντες — legitur) neque ἔμελλον nec ἐμέλλησα, sed ubique aut praesens aut futurum invenitur. Neque Dindorfium latuit apud Homerum futurum fere semper inveniri [4]). Ex quibus colligere licet futurum multo usitatius fuisse. Itaque nostro loco restituendum est ἐφορμήσεσθαι.

v. 149. εἵλετο codd. maior pars (εἴλετο B, εἶλε FIM). — αἴνυτο, quod Goettlingius praetulit, in his tantum codd. exstat: TL (in marg.) et Flor. AD apud Lenn. Tamen lectio εἵλετο minime pro glossa habenda est, ut voluit Goettlingius. Nam poëta noster amentiam illam Iphicli a Jove immissam hoc modo describit: τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς (v. 89). Neque negligendus est Homerus, qui hac formula saepius usus est, ut bene ostendit Rankius. Verum enimvero operae pretium est lectionis αἴνυτο originem indagare. Videtur esse emendatio Deme-

---

1) Phryn. p. 336 Lob. Ἔμελλον ποιῆσαι, ἔμελλον θεῖναι, ἁμαρτήματα τῶν ἐσχάτων, εἴτις οὕτω συντάττει. τετήρηται γὰρ ἢ τῷ ἐνεστῶτι συνταττόμενον ἢ τῷ μέλλοντι. οἷον ἔμελλον ποιεῖν, ἔμελλον ποιήσειν .... Ἔμελλον γράψαι: ἐσχάτως βάρβαρος ἡ σύνταξις αὕτη, etc.

2) Citavit Lobeck, quattuor ex Thucydide, novem ex Platone, tres ex Aristophane, unum ex Lysia, unum e Xenophonte, unum ex Aristotele.

3) Id praeterea obiter notandum est, pro ψέξαι (Plat. Min. p. 318 E) et χρῆσθαι (Alc. II. p. 141 C), quae exemplorum enumerationi inseruit Lobeckius, editores recc. ex codd. ψέξειν et χρήσεσθαι reposuisse.

4) „Hom. Il. Π, 47. Ἔμελλεν .... λιτέσθαι, praesentis, non aoristi putabant etiam qui scribebant λίτεσθαι; nec Ψ, 773: Ἔμελλον ἐπαΐξασθαι, desunt libri qui fut. ἐπαΐξεσθαι suppeditent, ut inter tot locos Homericos qui ἔμελλον cum fut. aut praes. coniunctum habent, unum sit aoristi exemplum Il. Σ 98: Ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι." — Hanc legem secutus eos scriptorum locos tractare pergit auctor in quibus alii codd. aoristum, alii futurum vel praesens praebent. In loco Thucydideo ἀπολείπειν, in loco Xenophonteo ἐργάσεσθαι codicibus faventibus nonnullis restitui iubet. Neque neglectus est noster locus.

trii Triclinii, hominis sane docti, ab eodem codici T inserta: unde in codd. Florentinos A D irrepsit. De his codicibus v. infra ad v. 114. Postremo quod ad cod. L attinet, patet codicis recentissimi notae marginalis auctoritatem fere nullam esse.

v. 151. *δύμεναι* praebent una cum Harl. FIM m Voss. Flor. F, et fortasse A a m. pr. — *δύμενος* Venetus 1. — *δύνουσ'* vel *δύνουσιν*, duobus exceptis, reliqui. — Verba inde a *τῶν* usque ad *αὐτῶν* mihi vitiis plerisque laborare videntur. Primum offensioni est forma insolita *δύνουσι* (quam lect. retinuere edd. omnes) apud Homeri imitatorem reperta: nam verisimile est locum Homericum praeclarum (Z 411 [*ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ*] *χθόνα δύμεναι*) ante oculos habuisse poëtam (cf. *μάχην δύμεναι* Z 185. *πόλεμον δ.* Ξ 63. *πολέμου στόμα δ.* T 313). Deinde non clare perspicitur quid sibi velit *αὐτῶν* post *τῶν*, unde evenit tautologia molestissima. Quibus ex omnibus colligere licet olim infinitivum *δύμεναι* in archetypo exstitisse, *αὐτῶν* autem corruptelam esse quae verbum finitum extruserit. Quod Rankius affert argumentum, *χθόνα δύμεναι* et *Ἄϊδος εἴσω* nusquam iunctim apud Homerum reperiri, nil ad rem facit, quum ex omnibus pateat imitatorem in verba quae ex Homero deprompserit liberius grassatum esse. Itaque *χθόνα δύμεναι* cum *Ἄϊδος εἴσω* coniungere potuit: formam autem inauditam *δύνουσι* fingere haud licuit.

Quid in *αὐτῶν* lateat, incertum est. Multa coniicere licet: sed verisimile est olim exstitisse verbum festinandi significatione instructum.

v. 153. *μελαίνῃ* habent AEFHIM m N Flor. A ap. Lenn. (nisi E *μελένῃ*). *κελαίνῃ*, paucis exceptis, reliqui. — *κελαινός* et *μέλας*, voces quod ad sensum attinet, coniunctissimae, primo adspectu et nostro in carmine et alibi promiscue adhiberi videntur. Cf. *κελαινὸν αἷμ'* v. 173, contra *αἷμα μέλαν* v. 252. Quamobrem de vera lectione invenienda prorsus desperandum esset nisi usus dicendi nos aliquantum adiuvaret. — Nam adiectivum *μέλας* saepius cum rebus aut terrestribus aut e terra ortis coniunctum videmus, *κελαινός* contra potius de rebus vitalibus dicitur. Cuius consuetudinis exempla apud Hesiodum nostrum circumspiciamus. Habes *μέλας σίδηρος* Opp. 151, *νηῒ μελαίνῃ* ib. 636, *μέλανας βότρυας* Scut. 294 (cf. *μελάνθησαν* de uvis dictum v. 300). Contra *κελαινόν* de sanguine Scut. 173, de corde 429. Similiter Aeschylus de

iecinore Prom. 1046 (1025 Well.) *κελαινόβρωτον ἧπαρ.* [1]) — Quamquam non dubito quin haec lex vera sit, tamen alia exstant exempla quae ei obstare videntur. Cf. *σκάφος κελαινόν* Eur. Tro. 539, *κελαιναὶ νᾶες* Soph. Ant. 954, *κελαινὸν ξίφος* Eur. Bacch. 628, et praesertim *κελαινὴ χθών* Hom. *Π*, 384 (ubi tamen *κελαινῇ* Spitzn.), *κελαινὴ κόνις* Eur. El. 478. — Itaque res in incerto maneret nisi observatio plane diversa nobis subveniret. Ex adiectivis enim cum *μέλ.* et *κελ.* compositis facillime cognoscitur quomodo *μέλας* et *κελαινός* inter se differant. Quorum adiectivorum cum *μέλας* compositorum haec pauca laudentur exempla: Habes *μελάμβωλος* (*ἄρουρα*), terra nigris glebis, ideoque fertilis (Oppian. Cyneg. III. 508); *μελάμφυλλος* de montis cacumine dictum (Pind. Pyth. I. 27 [51]), de terra (Soph. Oed. Col. v. 482); *μελαμπέταλος* de ramo dictum (Meleager in Anthol. Palat. Vol. I. p. 1); *μελάμπετρος*, qui rupes nigras aut potius opacas habet (Philet. ap. Schol. Theocr. VII, 6). [2]) — Unde colligi potest verbum *μέλας* potius adiectivo **subniger** quam **niger** respondere. Nam *κελαινός* est **niger**, **ater**, quam significationem haec fere composita ostendunt: *κελαινόβρωτος* de iecinore dictum (Aesch. l. l.); *κελαινόρρινος*, „qui nigram cutem habet" (Oppian.); *κελαινοφαής* de caligine dictum (*νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνη*, Aristoph. Ran. 1359), *κελαινῶπις* de nube (Pind. Pyth. I, 7 [11]).

His exemplis fretus haud dubito quin *μελαίνῃ — αἴῃ* restituendum sit.

v. 170. Locus vexatissimus. *τώγε* praebent familiae prioris codd. CGNSV aliique ap. Lenn., *τοίγε* B (ex corr.) DQ [3]), *τίγε* Neap. 2, *τῶνγε* reliqui. Equidem praefero *τῶνγε*, quod et a codd. maiore parte firmatur et narrationis tenori optime accomodatum est. Deinde repetitio vocis *τῶν* nihil habet quod nos offendat, quum hanc aprorum et leonum pugnae descriptionem satis ieiunam et frigidam esse iam pronuntiaverit **Deitersius** de Hes. scuti Herculis descr. p. 16, quocum lubentissime facio.

---

1) *μέλαινα γαῖα* occurrit ter apud Homerum, B 699. O 715. P 416. quos locos citavit Rank. Quorum auctoritatem secutus fortasse *μελαίνῃ* reponendum censeret aliquis. Tamen propter insignem lectionis varietatem disputatio plenior h. l. desiderabilis videtur.

2) Contra *κελαινόβωλος*, *κελαινόφυλλος* et quae sunt similia nusquam invenies.

3) De lectione codicis praestantioris A ambigitur. Apud Rank. *τοίγε*, apud Lenn. contra *ταίγε* in eo exstare dicitur.

Locus quem Heinrichius laudavit (infra v. 176: τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην — ἀμφότεροι) nihil ad rem facit. — Suspicabar olim scribendum esse τοίγε [1]), sed cum id a tribus tantum codd. praebeatur, melius visum est ad τῶνγε reverti [2]).

v. 199. De Minerva:

ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ χρυσείην τε τρυφάλειαν,
αἰγίδα δ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.

Locus difficilis. De librorum scriptura haec pauca dicere sufficit, quum nullus codex lectionem praebeat quae omni offensione careat. χειρὶ offerunt praeter Harl. nostrum plerique. Contra χερσὶ (vel χερσὶν) in aliis exstat. Porro inter χρυσέην et χρυσείην variant codd. Quae editores ad h. l. monuere, licet nonnulla sobrie et docte dicta sint, tamen neque veritatem attigere neque ad emendationem loci profuere. χρυσείην nullo modo ferri posse, recte viderunt omnes: χρυσέην autem si restituimus, metrum claudicat foedissime. [3]) Sed lectio vulgata non solum metro sed etiam totius antiquitatis voci obstat. Nam quod de Minerva praedicatur (ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ [χειρὶ] χρυσ. τε τρυφάλειαν [4]) non est deae bellum cientis, sed paciferae aut potius pace faustissima fruentis, ut artis opera anaglypha praeclare ostendunt. Conferas quaeso puteal sigillatum illud quod Corinthium appellatur, in quo repraesentatur Minerva una cum Hercule in Olympum introiens. [5]) Galeam dextra, hastam laeva tenet Minerva. [6]) Contra deae armatae atque in pugnam ruentis (ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν) ornatus est hicce: capiti galea superimposita, dextrae (sive laevae) hasta inserta est. Cuius ornatus exemplum pulcherrimum se

---

1) Quod praetulit Goettlingius.

2) Potes conferre v. 235, ubi τώγε legitur. Quod tamen nullius momenti est, quum totus locus a poëta plane diverso scriptus esse videatur.

3) Hermanni emendationem χερσὶν ἰδὲ χρ. τρ. ferri non posse ex sequentibus apparebit.

4) Nam verba χρ. τε τρ. cum χερσὶ arctissime coniuncta sunt.

5) Mueller. Denkmaeler der a. Kunst, Vol. I. Tab. 11. No. 42. Gerhard. Antike Bildw. I. Tab. 14—16.

6) Neque aliter puteal quod Capitolinum vocatur: Mus. Capit. Vol. IV. Tab. 22. [Vol. II. Tab. 3. ed. 1806]. Exempla plurima ex vasculorum imaginibus deprompta dabunt Lenormant et De Witte Elite Céramogr I. tab. 76. 76a. 80. 81. 82. 86.

se nobis offert in vasculo ab Amasi picto.[1]) — Itaque ante omnia restituendum est χειρί ex Harl. et aliis; χρυσείην, quod ex vv. 183. 188. 192 huc translatum est, tollendum; pro eo restituendum est verbum ad caput deae spectans. Mihi valde arridet Goettlingii emendatio ἔγχος ἑ. ἐν χ. καρήατί τε τρυφάλειαν. Quam coniecturam firmare videtur locus Homericus pulcherrimus ille ubi descriptio armaturae Achilleae invenitur (Il. T 380): περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο βριαρήν.

vv. 211—213.

v. 211. Legendum est ἀναφυσιόωντες cum codd. familiae prioris; ἀμφυσιόωντες codd. familiae alterius plerique (ἀμφυσιοῶντες M, ἀναφυσιόεντες Par. B ap. Lenn.) — Formam pleniorem (Apoll. Rhod. II. 431) recipere editores haud dubitavere, atque ita etiam analogia suadet.

De re pusilla hactenus. Ceterum versus 209—212 multis vitiis laborare ostenderunt Lehrsius[2]) et Deitersius l. l. p. 23. Offensioni enim sunt repetitiones molestissimae (κλυζομένῳ ἴκελος = νηχομένοις ἴκελοι, δελφῖνες v. 210—212, ἐθύνεον ἰχθυάοντες = ἐφοίτων ἔλλοπας ἰχθῦς.) Auget dubitationem ἀναφυσιόωντες, quod alibi semel tantum invenitur (Apoll. Rhod. l. l.) ubi vim transitivam habet. Nostro autem loco verbo quod regere possit, caret. Nam praepostera est God. Hermanni[3]) explicatio: „ἔλλοπας ἰχθῦς ist von ἀναφυσιόωντες, was „aufscheuchend“ bedeutet, abhängig.“ Neque ferri potest ἐφοίτων. Nam φοιτάω nullo modo cum accusativo solo coniungi potest. Tamen in ἐφοίτων consentiunt libri fere omnes.[4]) ἐθοίνων, quod editt. recentiores praetulerunt (quodque vertendum est „epulis excipiebant“, non „vescebantur“), est emendatio cuiusdam infelicissima quam Triclinius adoptavit, ex cuius libro in codd. Florr. A D irrepsit.[5]) Quibus omnibus commotus Lehrsius sagaciter divinavit hic olim duos tantum

1) Gerhard. Archaeol. Zeitung IV. (1846) tab. XXXIX. 4. — Addi potest eiusdem Auserles. Griech. Vasenb. tab. 18.

2) In censura editionis Rankianae, Iahni Annal. Tom. XXX. p. 273. Populäre Aufsätze aus dem Alterthum p. 248.

3) Opuscc. Vol. VI, 1. p. 198.

4) ἐφοίβων habent EN. — ἐφοίτων sine dubio profectum est a manu illius qui totum versum confecit. Quod tamen restituendum est si totus versuum complexus inde a v. 209. usque ad v. 212. retineatur.

5) Idem legit Diaconus. Eius verba sunt (Gaisf. Poett. Minn. Grr. Vol. III. 516 [II. 631. Lips.]): ἐθοίνων. ἔτρωγον, θοινάω θοινῶ τὸ εὐωχοῦμαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐθοίναον, ἐθοίνων, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐθοίνων.

versus exstitisse. Rem conficit Deitersius qui l. l. horum versuum genuinam formam hanc fere fuisse existimat:

κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοί γε μὲν ἂμ μέσον αὐτοῦ
ἀργύρεοι δελφῖνες ἐφοίτων ἰχθυάοντες.

v. 213. In descriptione imaginis pulcherrimae *τρέον* occurrit de piscibus dictum; quam lectionem exhibent codd. omnes exceptis illis qui ad familiam alteram pertinent. Hi enim *θέον* — „currebant" — praebent. Quod verbum, alibi aptissimum. hoc loco multo languidius esse quis non sentit? [1]) Cf. v. 317: *ἰχθύες ἐκλονέοντο.* [2])

v. 222. Descriptio armaturae Persei. *ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἆορ ἔκειτο χάλκεον ἐκ τελαμῶνος.* Pro *χάλκεον* legunt *χαλκέου* codd. HIMmFlor. F. (*χαλκίου* Par. B ap. Lenn.), quod praestabilius videtur. In his minutiis codicum auctoritas fere nulla est. Facillime enim voces *χάλκεον* et *χαλκέου* confunduntur. Deinde observare licet in hac descriptione Persei nullum fere substantivum epitheto carere. Hanc enim legem sibi scribere solent poëtae Graeci, locis innumerabilibus testantibus, quos hoc loco referre nolo. Constat omnes iustam epithetorum distributionem amare. Aliam viam ingressus est Rankius, cuius verba audire operae pretium est: „*χαλκέου* IM m minus recte, ut videtur. Saepe enim gladius *χάλκεος*, ut *ἄορ παγχάλκεον*, Il. VIII 403. *ἄορ χάλκειον* Od. XIX 241; lorum tamen ex alia materia constare solet, Il. XVIII 598 „*μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων*", Od. XI 610 de Hercule „*χρύσεος ἦν τελαμών*"." Quae argumentatio, quanquam primo adspectu speciosa, tamen nulla est. Nam poëta h. l. voce *χρυσέου* alibi usitatiore nullo modo uti potuit, neque si *χρυσέου* a codicibus omnibus offerretur, ferri posset. Vide enim: ipsa Rankii argumentatio emendationi *χρυσέου* obstat Nam ut *τελαμών* ille qui Persei humeros ornabat ab eius corpore satis distingueretur, colore plane diverso ab illo quem aurum exhibuit (*χρύσεον* v. 220) opus erat. Quod sine dubio sensit poëta; itaque quum a voce quam poësis Homerica amare soleat paullulum recedendum esset, pro epitheto

1) Hoc etiam sensisse videntur editores, quorum recentiores locum sicco pede transeunt.

2) *τρεῖν* est *φεύγειν* secundum Aristarchum; cf. Lehrs. de Aristarchi studiis Homericis p. 91.

χρυσίου posuit *χαλκέου*. Quae omnia uno verbo exprimere licet: morem Homericum servavit, vocem ipsam immutavit, re ipsa cogente.

v. 239. *ἀπό*, quod ex Guieti coniectura Goettlingius recepit, nullus codex, ut videtur. *ὑπὸ* DGKSTV all. ap. Lennep. — *ὑπέρ* (quod in codd. reliquis exstat) recte probatum ab Hermanno et Rankio, restituendum est. *ὑπό* ex *ὑπέρ* mutilato ortum est.

v. 250. *δεινωποί* (quod neque apud Homerum neque apud Hesiodum alibi exstat — est enim *ἅπαξ εἰρημένον*) nostro in loco cum adiectt. *βλοσυραί* (cf. v. 147. 175. 191.) coniunctum est. *δεινωτοὶ* habent codd. familiae alterius, nisi Harl. *δεινωταί*. Ceteri, duobus exceptis, *δεινωποί*. Lectionis *δεινωταί* haud magni aestimanda est auctoritas: librarii videtur esse lapsus sive potius correctio, ut adiectivorum trium ultimae syllabae inter sese convenirent. Quum autem *δεινωπός ἅπαξ εἰρημένον* sit, aut *δεινωποὶ* aut *δεινωπαὶ* restituere licet: tamen praeferendum videtur *δεινωποί*, quum apud poëtas antiquiores multo frequentior sit flexio *σκυθρωπός, όν* (Eur. Med. 271. Or. 1319.), — *εὐωπός, όν* (Eur. Ion. 1611), — *οἰνωπός, όν* (Eur. Bacch. 438. Or. 115. Phoen. 1160), quam illa: *σκυθρωπός, ή, όν*, etcc. — Contra lectio *βλοσυραί* (quae exstat in Harl. et Par. B ap. Lenn.) multo melior videtur ea quam praebent codd. maior pars (*βλοσυροί*). Nam formae *βλοσυρός, βλοσυροί* cum substantivo masculini tantum generis coniungi possunt. Ad eandem lectionem nos ducit praeterea scriptura codd. FI m *βλοσυροίαι* (*βλοσυρ$^{οί}_{αί}$* Flor. F. ap. Lenn.). — Fortasse etiam e Harl. restituendum est *δαφοιναὶ* (*δαφοινοίαι* FIM m Flor. F.); sed de hac re dubitare licet. [1]

v. 266. *γουνοπαγής*, quod iam proposuerat Maltby, conferens *γυιοπαγής*, recipiendum est e codd. FGIKM m O. Ad hanc lectionem proxime accedit scriptura cod. Harl. *γουνοπαγῆ*. — *γουνοπαχής*, uno excepto, reliqui. Locus quem *γουνοπαγής* firmandi gratia Goettlingius citavit (Opp. et D. v. 497) nil ad

---

1) Apud antiquiores haud raro invenimus formam *δαφοινός* cum substantivo feminini generis coniunctum: Eurip. Alc. 581: *λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα*. Sed cf. Arcadium p. 64, 1 sqq. Bark. *Τὰ εἰς αινος καὶ οινος μονογενῆ βαρύνεται, αἶνος, αὔαινος, κόλαινος· οἶνος, σχοῖνος. τὸ μέντοι κοινὸς τριγενές, ὥσπερ τὸ δελφοινός* (leg. *δαφοινός*), *μελαινός* (leg. *κελαινός*), *καινός, αἰνός*.

rem facit, quum ibi sermo sit de hieme membra contrahente. Ceterum aptissime νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται ex Homero (*X* 452 sq.) confert Rankius.

v. 317.

πὰρ δ'ἰχθύες ἐκλονέοντο.

παρὰ pro vulgata πὰρ exhibent codd. HIM m T et quinque Florr. apud Lenn., recte. Nam in carmine nostro forma longior παρά, qua indicatur novae descriptionis exordium, cum δ' coniuncta arseos locum occupare solet. Hanc legem confirmant vv. 195. 270. In contrariam partem πάρ theseos locum occupat. Cf. vv. 264. 305. Accedit quod dactylorum cumulatio (de qua dixi supra ad v. 54, cf. infra p. 28. ad v. 44) h. l. aptissima est.

v. 386. προσιδέσθαι, quamvis a paucis codicibus (sc. FI Voss. [προσιδέσθη ex lapsu calami Harl.]) oblatum, h. l. reponendum est. Ceteri, tribus exceptis, προϊδέσθαι. Nam est sermo de apro furioso ac terribili qui χαλεπός est adspectu: i. e. cuius adspectus formidinem incutit. Quem animi motum optime illustrat locus qui infra legitur (vv. 430—432), ubi de leone:

γλαυκιόων . . . . πλευράς τε καὶ ὤμους
οὐρῇ μαστιόων ποσσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν οὐδὲ μάχεσθαι.

Hoc sensisse videtur Wolfius. Quae Lennepius affert ad. lect. προϊδέσθαι defendendam, nimis quaesita esse videntur. Neque enim sita est sententiae vis in verbis ἐν βήσσῃς, sed in vv. χαλεπὸς πρ. etcc. προσιδέσθαι iam legere suaserat Rankius.

v. 454. σπερχνόν, παιδὸς ἑοῦ κοτέων πέρι τεθνηῶτος.

παιδὸς ἑοῦ codices fere omnes, recte. — ἑοῦ παιδός (inverso ordine) quod Goettl. praetulit, ex Trinc. in Steph. et hinc in reliquos libros illatum est. Fortasse hic etiam habemus emendationem Triclinianam, quum ἑοῦ παιδός nullo ex codice afferatur.

2.

v. 44 Variant libri inter ἐκτολυπεύσας et ἐκτολμήσας. Sed quid omnes codd. MSS. hoc loco exhibeant incertum est nec ex editorum commentationibus disci potest. Lectiones ex

octo tantum codd. depromptas publici iuris fecit Rankius, quibus epimetrum addidit Lennep. Quorum ex numero quinque sc. AIK et de meis Harl. Burn. ἐκτολυπεύσας exhibent. (In cod. A ad marg. adscriptum est: γρ. ἐκτολμήσας.)[1] ἐκτολμήσας BDMN et Neap. 2. ap. Lenn. — Longe praeferendum esse ἐκτολυπεύσας, quod praeterea suadet dactylorum cumulatio rapide decurrentium h. l. aptissima, iam viderunt editores. ἐκτολμήσας ex glossa ortum esse patet.

v. 364. 461. διὰ δὲ μέγα σαρκός. Sic Goettl. in utroque loco. — σαρκός, quod v. 461. offerunt codd. HIM et Par. B ap. Lenn., in altero loco in cod. Parisino se invenisse affirmat Thierschius. (σάκκος Flor. B v. 364.) σάκος, quod in utroque loco praebent codd. longe maior pars, ferri non potest, quippe quod et metro et sensui obstat. Dixerat enim poëta v. 363: τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρόν, et v. 460: μηρὸν γυμνωθέντα etcc. — Offensioni deinde esset repetitio vocis σάκος v. 363. 364. — Nam hoc ante omnia memorabile est, Herculem deum qui bello praesidet gravi v u l n e r e affecisse.

v. 396. αὐδήν, quod praebent FHImNP Voss. al. (ἀϋδήν M) recte praetulerunt Goettlingius, Rankius, Lennepius. Nam ἀοιδήν, in quo consentiunt reliqui, nullo modo ferri potest. Imitatio loci pulcherrimi (Opp. et Di. v. 582 sqq.) quem ἀοιδήν defendendi gratia citat Muetzell., certe ad rem nihil facit. De imitatoris mutationibus cf. quae dixi supra p. 25. sq. ad v. 222. (Cf. infra p. 33. ad v. 292—300.) Immo locum quem invenit paullulum immutavit imitator, ut metro satisfaceret. V. 278 optime comparavit Rankius.

v. 403. κοτέοντε, quod habent editt. omnes ante Goettl., nullus codex, ut videtur. Goettl. primus rectam lectionem κοτέοντες, sicut una cum reliquis legit Harl. noster, restituit. Dualis cum plurali coniuncti usum optime illustrat locus Homericus Γ 18: δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.

3.

v. 32. τόθεν αὖτις ACIKSTV Burn. al. Ad hanc lectionem proxime accedit τόθεν αὖθις oblatum a codd. FGMN al., idemque voluit L, qui πόθεν αὖθις habet. Porro τότε αὖθις BD.

1) Ex Lennepii adnotatione fortasse colligi potest ἐκτολυπεύσας a maiore parte codicum firmari. Neque aliter legere puto Fm.

τότε δ' αὖτις contra cum Harl. nostro exhibet Voss. Hanc lectionem Lennepius in textum recepit, Rank. in notis probavit. Sed offensioni est tautologia quae in *τότε δ' αὖτις* inest. Locus autem quem lect. *τότε δ' αὖτις* defendendae gratia citavit Rankius (Il. *Λ* 62 sq.) nil ad rem facit, quum ibi Spitznerus recte scripserit *ποτέ* — „interdum". — Accedit quod *τόθεν* necessarium est ad iter Iovis nobis clare ante oculos ponendum. Nam primum venit ad Typhaonium, quod est mons in Boeotia; quo relicto (*τόθεν*) ad Phicium accessit. Quare restituendum est *τόθεν αὖτις* (non *αὖθις*).

v. 35. Dativum (*τανυσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ*) pro genitivo legit Harl. una cum EFIMmN Voss. Burn. Flor. F. Hanc lectionem olim amplexus erat Koeppenius. Sed maior pars codd. genitivum praebent. Rem conficit Rankius, qui ad Matthiaeum et Heinrichium provocat. Dativus ex memoria locorum Homericorum ortus esse videtur. [1])

v. 72. 74. — *ἐκείνων* (v. 72), quod ad Martem et Cycnum coniunctos spectat, praebent HIM Voss. Burn. et Flor. F ap. Lenn. — *ἐκείνῳ* scholiastae et libri reliqui, recte, quum sententiae vis in Marte et eius descriptione sita sit. Neque de hac lectione hodie ambigitur. — Quod v. 74 exhibent codd. FHM m Voss. Burn. Flor. F *πρίν γ'*, locum habere non potest. Ex quo id tantum discimus neminem Marti se offerre ausum esse antequam Hercules et Iolaus exemplum edidissent. Lectione *πλήν* contra recepta, Herculis et Iolai fortitudo summa laude afficitur. — *γ'*, quod nonnullis in libris reperitur, est additamentum molestum.

v. 114. *φέρτερα* maior pars codd., scil. AB (a pr. m.) CD EFGHIKMmPSV Voss. Burn. et Flor. tres ap. Lenn. — *φίλτερα* apud Rankium praeter B (m. II.) solus T, quibus Lenn. addidit Italos quinque. (Flor. A. D. Neap. 1. 2. Ven. 1.) Quorum auctoritas haud magni aestimanda est; nam codd. Flor. AD saepius conspirant cum cod. T, unde fortasse colligi potest derivatos esse eos a libro Tricliniano (T). Quam observationem confirmat scholiorum delectus qui cum cod. A (saec. XVI. plut. XXXI. no. 24) coniunctus est. Scholia quae ibi

1) Cf. Rank. p. 332: „Nam quia nostri carminis poëta apertus est Homeri imitator, fieri non poterat, quin qui haec perlegebant describebantque, versuum et vocabulorum reminiscerentur, quibus Homerus usus fuerat."

leguntur sunt excerpta ex (Proculi et) Tzetzae scholiis ad Hesiodum a Demetrio Triclinio facta. Cf. Bandini. Catal. Codd. Laur. Tom. II. p. 96.[1]— Codex D ap. Lenn. est Laurentianus (n. 2823), qui apud Bandinium deest: fuit olim Abbatiae Florentinae. — De codd. autem FmNO et B ap. Lenn., quos etiam *φίλτερα* exhibere affirmat Lennepius, valde dubitare licet. Nam quum in eius adnotat. idem codex bis occurrat (modo m., modo H.), verisimile est codicum nonnullorum lectiones nobis non recte traditas esse. — *φίλτερα* Demetrii Triclinii emendatio esse videtur. Quam recipiendam ducimus. Nam *φίλτερα*, quod facillime cum *φέρτερα* confundi potuit, h. l. unice aptum est. Id enim dicere vult Iolaus, Martem et Cycnum pugnas et rixas ita amare ut eas etiam epulis praeferrent. Neque imitatio Homeri h. l. abesse videtur. Locus quem ante oculos habuisse videtur poëta, legitur Od. ϑ 248. *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίϑαρίς τε χοροί τε.* (Hunc locum benigne mecum communicavit Koechlyus.) Cf. praeterea Il. *A* 177. ubi Agamemnon Achillem hoc modo increpat: *αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.*

v. 147. *ἀτλήτων* Harl. Voss. — *ἀπλήτων* reliqui, recte. Nam v. 230 de *Γοργόσι ἀπλήτοις* sermo est. Cf. praeterea v. 250. 268.[2] — Porro *προσώπου* pro *μετώπου* praeter Harl. nostrum ABCFM (*τ* supra posito) mTVoss. et Florr. tres ap. Lenn. — Sed retinendum est *μετώπου*, ut Rankius bene ostendit, dicens *μέτωπον* ab Homero de equo (Il. *Ψ* 454) et de galea (Il. *Π* 70), *πρόσωπον* autem apud Homerum et reliquos scriptores de solo homine dici solere. Similiter de monstris semihominibus Hesiodus Theog. v. 145. (144.) *ὀφϑαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.*

---

1) „*Ἐκ τῶν σχολίων Πρόκλου ἐκλογὴ τῶν ἀναγκαιοτέρων.* Ex Procli scholiis selectio rerum magis necessariarum .... Hic scholiorum delectus in Hesiodi Opera et Dies auctorem habet Demetrium Triclinium, ut in ipsorum fine adnotatur hisce verbis: *Αἱ ἐκλογαὶ αὗται αἱ ἀπὸ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ Τζέτζου τε καὶ τοῦ Πρόκλου, εἰσὶν ἐκλεγεῖσαι παρὰ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου.*“ Sequitur p. 136 supplementum, „*Καὶ ταῦτα εἰς τὴν Ἀσπίδα τοῦ Ἡσιόδου,* Et haec in Herculis Scutum, nimirum Excerpta brevissima.“ Bandini.

2) In hac voce saepius peccatum est. Ita pro *ἄπλητοι* v. 230. *ἀπλοιτοί* — monstrum informe — exhibet ed. Iunt. alt.

v. 177. *λέοντε* e cod. Harl. affertur. Quam scripturam ferri non posse ex contextu apparet. Nam analogia pluralem flagitat. Dualis e *κοτέοντε* in vers. praeced. ortus esse videtur.[1])

v. 183. Hunc versum omittunt Harl. Voss. Tamen mihi hic versus, quem Ruhnkenius[2]), Heinrichius, Gaisfordius, Dindorfius expunxerunt, Rankius et Goettl. servarunt, retinendus esse videtur. Versum omittit praeter Harl. solus codex Vossianus, de quo supra dictum est. (In cod. F versus a secunda manu additus est.) Sed quum codex Harleianus in ceteris rebus cum codd. IM fere semper conveniat, patet hanc omissionem nullius fere momenti esse. Nam e quo fonte derivatus est Harleianus, si codd. IM eodem fonte carere existimentur? Si eam ob causam quod Harleianus versum omittit versus omnino reiiciendus sit, necesse est in carmine reficiendo hunc codicem quasi ducem et archetypi instar sequamur. Quod fieri nequit, ut supra ostendimus. Observatu enim dignum est codicem Harleianum aliis in locis (quos supra recensui, v. p. 8) propter librarii[3]) negligentiam versus integros aut versuum partes prorsus omittere, nullo lacunae signo addito. — Argumentis criticis absolutis, constructionem grammaticam spectemus. Hanc perfacilem esse quis infitias ibit? Nam Lapitharum nomina propria quasi parentheseos loco posita sunt, qua finita narratio sine interruptione procedit. Similem constructionem habes v. 115. 116: *μείδησεν δὲ βίη Ἡρακλείη, θυμῷ γηθήσας.* — Deinde dispositio versuum perpulchra est. Nam animadvertas quaeso, symmetriam et quasi antithesin verborum et versuum. Ex Lapitharum et eorum comitum turba o c t o[4]) nominatim laudantur: quorum nomina versus quattuor occupant. E o d e m numero sunt Centauri.[5]) — Postremo v. 183 versui 188 respondet. — Versum ipsum (183) optime interpretatus est Goettlingius. „Arma enim quibus utuntur Centauri (*ἐλάται*, pinus), armis aetatis

1) Similiter peccatum est in v. 233, ubi plerique *δράκοντες* pro *δράκοντε* exhibent.

2) Epist. crit. I. p. 156.

3) Cf. R a n k. p. 196. de v. 183: Exstat apud Diaconum et reliquos scholiastas; omissus videtur aut casu, aut quoniam non satis commode praecedentibus annecti posse videretur.

4) Versum 181 multis ex causis h. l. incommodum, recte Hesiodo abiudicat D e i t e r s i u s de Hesiod. scuti Herculis descr. p. 15 sq.

5) *μελαγχαίτην* pro nomine proprio accipit D e i t e r s i u s l. l. recte: in *Μίμαντα* autem aliud nomen latere putat.

cultioris opponuntur. Quae oppositio conspicua est in Centauromachia illa quae Apollinis Epicurii templum ab Ictino Bassis conditum ornabat. Videas quaeso, tabularum seriem a Stackelbergio[1]) editam. In tabula vicesima (quam comparare licet cum tabula sexta) cognoscitur Centaurus qui Lapitharum unum humi prostratum trunco arboreo interficere festinat. Lapithae contra armis illis rudibus carent.

Noli deinde putare, versum 183 symmetriae gratia a librario aliquo additum esse. Nam v. 183 firmat praeter argumenta quae attulimus ν paragogicum illud quod in versu antecedente invenitur (ἀθανάτοισιν). — Nam ν paragogicum ponitur versu sequente a vocali, omittitur eo a consonante incipiente. Hanc legem a Koechlyo V. Cl. repertam alibi illustrare conatus sum. (Cf. infra p. 36.) Unde apparet versum 183 genuinum esse.

vv. 211, 213.

De his versibus supra dictum est.

vv. 283. 299.

282. *τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,*
283. *τοίγε μὲν αὖ γελόωντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος*
284. *πρόσθ' ἔκιον.*

299. *τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος.*

Versum 299 hoc loco incommodum recte eiecerunt aut uncis incluserunt editores recentiores. Ordo versuum in cod. Harl. hic est: post v. 297 sequitur v. 299 (*τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῦρι* [sic] *ἕκαστος*), deinde vv. 298. 300 in unum contracti: *σειόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησαν δέ μεν αἶγε.* Versus eodem ordine exhibent codd. FIM m Voss. contractione vv. 298. 300. non admissa, ita ut ordo sit: 297. 299. 298. 300. (In K vv. 299. in margine suprema additus est. — In F rubra linea iugulatus est.) Versum 299 a librario suo loco omissum huc translatum esse patet. Deest enim vv. 283 in eis codicibus qui v. 299 perperam addunt (F excepto, cf. supra.). Contractio versuum 298. 300 librario cod. Harl., qui hoc modo tautologiam quam efficiunt vv. 295. 298. iuxta positi (et *βριθόμενος* bis dictum v. 295. 300) evitare sibi visus est, debetur. Sed „incidit in Scyllam cupiens vitare Charybdin". Nam versus quinque inde a v. 296 usque ad v. 300 nihil esse nisi

1) Der Apollotempel zu Bassae. Romae 1826.

aliam recensionem versuum 292—295 (quibus vindemiae descriptio pulcherrima continetur) bene indicavit Guietus. — Singula verba spectemus. οἱ δ'αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν deprompta sunt e. v. 293, ὄρχος repetitur ex v. 294: qui sequitur vs., versum qui infra (v. 313.) legitur exprimit fere totum: v. 298 concinnatus est e v. 295 et versu Homerico (Σ 563): σειόμενος de suo addidit interpolator. Neque melius iudicare licet de ultimo versu, qui ex frustulis aliunde depromptis compositus est, comp. v. 295 cum Il. Σ 561; v. 294 cum 167. Il. Σ 562. — Quibus ex omnibus apparet versus 296—300 interpolatoris concinnatoriam artem prodere. Nam cum Deitersio facere non possum, qui l. l. p. 30 de segetis, messis et vindemiae imaginibus disputans versuum seriem inde a v. 287 usque ad v. 300 totam ab imitatione Homeri profectam esse putat. Nam aliud est imitari, aliud interpolare. Imitator, cui vv. 287—295 tantum recte vindicari posse puto, non omnia ex Homero deprompsit, sed nonnulla de suo addidit: huc pertinet e. g. praeter versus 293. exitum versus pulcherrimus 294 (λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων). — Interpolator autem et Homerum et imitatorem exscripsit.

v. 294. ἤ, quod pro καί exhibent codd. FHIMmFlor. F., est lapsus calami.

v. 326. Discrepantia notabilis his in versibus occurrit:

ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
καί σφεας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Nostro loco unice aptum est θαρσύνουσα de dea cohortatrice dictum, periculis gravibus heroibus imminentibus. Neque aliter hunc et similes locos intellexerunt vasculorum pictores apud Graecos, qui Minervae gestus exprimere studerent. [1]) Multo languidius est φωνήσασ', quod praebent DFHIM et Itali tres ap. Lenn. Quae lectio orta est a recordatione Homeri per hunc aut similem versum deas ac mortales introducentis. Cf. Rank. in commentario.

v. 393.

χλοερός exhibet cod. Harl. solus, χλοερά Voss., χλοερῷ reliqui, recte. Nam epithetorum distributio (de qua dixi supra

1) Cf. e. g. quae collegit Mueller Handb. d. Arch. §. 410. 4. Gerhard Auserles. Gr. Vasenb. Tab. 204.

ad v. 222.) dativum flagitat. Neque perspici potest quid sibi velit coniunctio adiectivorum *χλοερός* et *κυανόπτερος*, quorum utrumque cicadam ornat.

v. 430. De leone: *γλαυκιόων δ'ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους οὐρῇ μαστιόων ποσσὶ γλάφει.* — Pro *ὄσσοις δεινὸν* legitur *ὄσσοισι κατα* in Harl. — *δεινὸν* omittunt C Flor. B. — Porro *ὄσσοισι* maior pars codd. Quibus ex omnibus fortasse colligi potest *δεινὸν* a correctore ortum esse. (Cf. v. 426.) Tamen non facile est perspectu quid sibi velit cod. Harleiani lectio *ὄσσοισι κατὰ πλ. τ. κ. ὤ.*, praesertim quum apertissima sit imitatio loci Homerici Υ 170 sqq. (cf. 164 sq.): *οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται, ἓε δ'αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι, γλαυκιόων δ'ἰθὺς φέρεται μένει*, etcc. Etiam *κατά* librario deberi puto.

v. 434. *ἀντίος ἄρεος ἔστη* maior pars. codd., sc. FGHIK m OSV aliique ap. Lenn. *ἄρηος ἔστη* B. *ἀ.* (*ἀντίον* Flor. B) *ἔστη ἄρηος* inverso ordine reliqui. Equidem praeferendum censeo *ἀντίος ἔστη Ἄρηος*, praesertim propter vicinitatem versus 444., ubi de Minerva: *ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος.*[1]) — Nam apud poëtas epicos perpetua haec atque constans lex regnare solet, ut si eadem res aut bis aut verbis paullulum immutatis dicatur, formula dicendi eadem maneat. Quam legem secutus locum Homericum Il. Ζ. 246. 250. primus correxit Imm. Bekkerus in edit. Homeri (Berol. 1858.) Vol. I. p. 442.

v. 450. *πείθετ' θ' ἄρης* (*η* corr. a m. I.) *μεγαλήτορι θυμῷ* legit solus Harl., quum reliqui *πεῖθ'* (*πεῖθεν* CGOSV Flor. C., *πείθ'* B) *ἄρεος* (*ἄρηος* NP Flor. B.) *μεγαλήτορα θυμόν* habeant. Quid sibi velit lectio codicis Harl. me divinare non posse lubenter fateor. Nam *π. ἄ. μεγαλήτορι θυμῷ* et sensui et dictionis epicae simplicitati (quae *πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν* flagitat) apertissime repugnat. Librarii, qui in exitu carminis rem paullo incuriosius tractavit, negligentiae deberi videtur.

Ex tota hac disputatione satis apparet fieri non posse ut familiae unius tantum lectiones ubicunque sequamur: nam veram lectionem servavit alibi alius codex: neque nos latere debet ex omnibus fere codicibus aliquid boni sperari posse.

1) Cf. v. 449: *μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.*

Ex codice nostro Harl. discimus, non bene Rankium rem instituisse quum dixerit in initio commentationis de codd. singulis (p. 291 sq.) „Unde factum est, ut saepe cunctaretur meus scribentis calamus, neque diversae scripturae colligere farraginem, sed sentinam aliquam exhaurire mihi viderer. Nec tamen poenitet absoluti negotii. Experiendum enim erat aliquando, an ex talibus etiam libris accurate inspectis excussisque et inter se comparatis aliqua certe utilitas quaeri posset.“ Cui opinioni refragatur auctoritas codicis Harleiani, ex quo ab editoribus saepius neglecto multa et bona et nova excerpsimus.

Epimetrum.

Glossae quae in codicem Harleianum irrepsere, sunt fere hae: 149. *βρωτῶν* pro *φωτῶν* (*θνητῶν* ex interpolatione Voss.); 193. *ἔγχος* pro *αἰχμήν* (*ἔγχος ἐνὶ* ex interpol. Voss. — *ἔγχος τ' ἐν* IM m Flor. F.); 200. *ἔρχετο*, quod legit Hutchinsonus (*ὤρχετο* vel *ἔρχετο* exstat in cod.) pro *ᾤχετο* (idem Voss.); v. 336. *ἀναχωρήσασθαι* (contra metrum) pro *ἀναχάσσασθαι* (idem multi alii); 409. *ἀπονίσσεται* pro *ἀπαλήσεται* (idem Voss.); 425. *προσιόντα* pro *ἐπιόντα* (idem Voss.).

De loco v. 435, ubi inter *ἀχθόμενος* (FHIM m Voss. Flor. DF.) et *ἀχνύμενος* (reliqui) variant codd., certam sententiam adhuc proferre nequeo.

V.

De *ν* paragogici usu.

Quod ad *ν* paragogici usum attinet, provocare sufficit ad Koechlyum ad Quint. Smyrn. p. XXXVI. sq., qui primus ostendit *ν* paragogici usum ex lege certa indagari posse. Monacensis codicis auctoritate fretus observavit *ν* paragogicum a Quinto poni sequente versu a vocali, omitti, eo a consonante incipiente. Quam legem optime confirmat codex noster. Ponitur igitur *ν* sequente vocali his in locis: v. 28. 76. 79. 93. 134. 182. 214. 245. 295. 336. 347. 439. — Omittitur sequente consonante: 5. 45. 116. 123. 124. 125. 126. 136. 166.

175. 246. 247. 275. (298.) 375. 398. 403. 427. 461. 476. [1]) — Unde apparet reponendum esse εἶπε v. 116. — De ν paragogico verbo ἀθάνατοισι (v. 182.) addito supra dictum est.

VI.

De codice Burneiano.

Alius codicis Angli qui Scuti fragmentum continet, collationem invenies in appendice secunda. Pertinet ad bibliothecam Burneianam. Numero 109. (plut. CLXI. D.) signatus est. Fuit olim Joh. Caroli de Salviatis, deinde viri doctissimi Thomae Burneii, postea una cum codd. Burneianis reliquis ad Museum Britannicun adornandum emptus est. [2]) Est chartaceus in fol min., folia contineus CLXV, quorum Scuti vv. 1—134 occupant tria, sc. inde a fol. 25a. usque ad fol. 27a. Saec. XV. exeunt., ut videtur, exaratus est. Continet praeter Scutum Theocriti Idyllia quindecim, Hesiodi Opera et Dies, Pindari Olympionicas ac fragmenta aliquot, Pythagorae aurea carmina, Arati Solensis Phaenomena et Diosemeia. — Manu rapida quae saeculum recens prodit, scriptus est. Vitiis multifariis scatet. Iota subscriptum fere semper neglexit librarius; his paucis apposuit verbis: αἰδοίῃ v. 14, χηλῇσι v. 62, ἱκέτῃσι v. 85. — Contra superfluum est iota subscriptum in ῃρακλῇος v. 74. [3])

Qui errores cognoscere cupit reliquos, collationem adeat. Hic liber, qui scholiis glossisque interlinearibus caret, haud magni est pretii. Lectiones quas exhibet in codd. etiam familiae alterius — ad quam pertinet — exstant. Cum cod. Harleiano arctissime coniunctus est. Cuius apographum tamen

---

1) Mirum et quod tot exemplis collectis nullus refragatur locus. Nam quod v. 133 legitur ὄπισθεν, est legitima forma quae interdum decurtatur. Neque aliter indicandum est de σφίν v. 310. Qui restat locus v. 254 ψυχὴ δ' Ἄιδόςδε κατεῖεν, me iudice cum Hermanno ita reficiendus est: ψυχὴν — καθίει.

2) Recensetur inter codd. Burneianos in catalogo qui inscribitur: „Catalogue of Manuscripts in the British Museum. New Series." Vol. I. Pars 2. (Lond. 1840.) p. 45.

3) Scatet liber signis diaereseos falso appositis. Contra diaereseos signum omissum est v. 67. 81. (Cf. collat.)

esse non potest [1]): ab eo fonte e quo derivatus est Harl., originem ducere videtur. Cf. e. g. *φυτεῦσαι* v. 28, *φῦκῆες* v. 25, *διδυμάον' ἐγείνατο* v. 49, *Κρονίωνι σημάντορι*, *θεῶν* omisso v. 56, *ἄρη'* v. 59, *πρὶν γ'* v. 74, *ἦλθεν* v. 81, *μαρνώμεθ'* v. 110.

VII.

De codice Cantabrigiensi.

Restat codex coll. S. Emmanuelis Cantabrigiensis. De hoc codice egerunt praeter Gaisfordium, qui primus nobis codicis Emm. notitiam aperuit (Poett. Minn. Grr. Vol. I. p. XII. Lips.) [2]), Muetzellius (de emend. Theog. Hes. p. 159. 236 sqq.), Wolfius (apud Rank. in edit. p. 118) et Rankius ipse. Quorum maior pars eius lectiones in apparatibus criticis recensere soliti sunt. — Pertinet, ut videtur [3]), ad saec. XV. vel XVI. Continet praeter Scutum Theogoniam et fortasse alia. Scholiis pauculis adspersus est. Scatet mendis multifariis, de quibus vide Muetzell.

Codicis Cantabrigiensis examinationem accuratiorem h. l. detrectare constitui. Proximo autem anno codicum plerorumque conferendorum gratia Britanniam revisurus codicem denuo inspiciendum curabo.

---

1) Cf. ad vv. 120, 121. Hi enim versus in Harl. in unum contracti sunt.
2) Blomfieldii collatione usus est Gaisfordius.
3) Gaisf. eum appellat recentissimum et mendosissimum.

APPENDIX PRIMA.

COLLATIO
CODICIS HARLEIANI No. 5724.

Collatio facta est ad edit. stereotypam Tauchnitzii (quae prodiit Lipsiae a. 1829). — Inscribitur carmen in cod.: ἡσιόδου ἀσπίς.

.... v. 1. — fol. 33a.

1. ἢ
προτιποῦσα corr. ex προτιποῦαα
2. ἤλυθεν
ἀμφιτρύονα
3. ἀλκμύνη
ἠλεκτρύωνος — ς ex lit. al. corr.
4. ἢ ῥὰ
φύλον
5. εἴδει ex εἴδει corr.
οὔτις — ι ex lit. al. corr.
6. θνητὰς
7. ἀπο
κυαννέων
8. οἶον
9. ὢς
καταθυμόν ἐόν
10. τίς
11. μὲν
ἀπέκτεινεν
δαμάσας
12. βουσὶ,
πατριδα
13. φερεσσακέας — ε primum ex lit. al. corr.
14. ἔναιε — ε prius ex lit. al. corr
15. ἄτερ
γὰρ
16. ἠλεκτρυώνης
17. τίσαιτο — α ex ε corr.
19. ἰδέ
20. ὡς γὰρ
θεοί ἐπὶ μάρτυροι
21. τῶν, ὄγ'
ὄττι
.... v. 22. — fol. 33b.
23. φυλόπῖδός τε
25. λοκροὶ
φυκῆες
26. ἕσποντο — δέ
28. † ὥς ῥά
29. ἀλφιστῆσιν
φυτεῦσαι
30. οὐλύμπου
31. ἐΰζώνοιο — υ ex ευ corr., (?)
32. ἶξε
† τότε δ' αὖτις
33. φύκιον
ζεὺς·
34. θέσκελα — ε alt. ex lit. al. corr. (Error ex lapsu calami ortus est, ut videtur.)
35. † τανυσφύρῳ ἠλεκτρυώνῃ

36. ἐέλδωρ — ε alt. ex λ corr.
38. ὃν δε δόμον δε?
39. ἀγροιώτας — ο ex ι corr.
40. πρὶν γ'
ἐυνῆς
41. γάρ
42. ὑπεκπροφύγῃ — κ ex lit. al. corr.
κακότιτα
43. ἀργαλέης — α ex lit. al. corr.(?)
ὑπο
44.. ὡς ῥὰ
.... v. 45. — fol. 34a.
46. ἄρ
παρακοίτῃ
49. † ἐφ',
διδυμάον' ἐγείνατο παίδε
50. κασιγνήτω|
51. μέν
τὸν — ον ex aliq. corr.
μὲγ'
52. ἡρακλείην
53. μὲν,
ὑποδμηθεῖσα — μ ex lit. al. corr.
55. κεκριμμένην
56. † θεῶν om.
59. † ὃν· ἄρή ἄτον (supra α verbi ἄτον aliquid erasum)
πελέμοιο
60. πυρός
61. † ἑσταῶδ' ἐνὶ
ὠκεὲς
63. ἅρμασι
64. ἅρματα
αμφαράβ.
65. δέ
66. ἔλπ. ex ἐλπ. corr.
ἡνἵοσχόν τε
67. δηϊώσειν
ἀπο
πεύχεα

.... v. 68. — fol. 34b.
68. ἀλλά — α alt. suprascr.
ἔκλυε
69. γὰρ
ἡρακλείην
71. ὑπαί
73. κατεναντίον — ο ex lit. al. corr.
74. † πρὶν γ'
75. γάρ
βῖη (ι ex lit. al. corr.)
χεῖρες
76. ὤμων
στιβαροῖσοι
μέλεσιν
77. ὃς ῥὰ
ἡνίοσχον (ut supra v. 66) scribere voluisse videtur librarius. Errorem tempore evitavit.
ἰόλλαον
79. ἦ τοι μετ'
τόι
80. ἤλιτεν
81. ἦλθεν
† τίρυνθ'
83. ἐς
ἡνιόχην
84. οἳ
μιν — ν ex lit. al. corr.
ἡσπάζ.
85. † τίον δέ γε
86. σὺν
ευσφύρω
87. ἄμες
88. ὀύτε
Exstabat olim ἐναλίγκιοι, sed manus poster. pro ultima litera ν posuit.
89. ἐγὼ·(?)
ζεὺς·
90. † σφετέρων

90. τοκῆας
.... v. 91. — fol. 35a.
91. † ἀλιτήμηνον
εὐρυσθέα
92. μετοστοναχ.
ὀπίσω
93. ἧ δ'
παλινάγρετος ἐστὶν.
95. ἀλλά σύ
96. ἵππων — ω ex lit. al. corr.
ὠκυπόδων
97. † ἔχων
ἅρμα
ὠκυπόδων
98. † ὑποδδεῖε
ἀνδροφόνοις
100. ἄνακτος — α alt. ex ι corr.
101. μὴν
102. ηὖτε?
103. ἠθεῖε, ἦ δή τι π.
106. κρατερὸν μέγαν τε
107. χεῖρας
108. δύσαιο
ἀρηἶα
ὄφρα
109. δίφρους — φ ex lit. al. corr.(?)
ἄρηός θ'
110. μαρνώμεθ'
οὗτοι
111. Incertum est utrum οἴω an οἷω scr. libr.
112. παίδας
113. οἵ δὴ σχεδόν εἴσι
.... v. 114. — fol. 35b.
114. φυλοπίδα
† φέρτερα
115. μείδησεν — σ ex δ corr.
ἡρακλείη
116. μάλλα
γὰρ οἱ
† εἶπε

118. ἰόλα ἐδιοτρεφὲς, ut videtur.
119. ὑσμήνη
τραχεῖα
120. 121. † ὣς καὶ νῦν μ. ἶ. ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.
122. ὡς
κνημίδας
ὀρειχαλκοιὀ
123. κνήμησιν — ν ex υ corr. (?)
125. καλὸν — α ex ο corr., ut videtur.
ὂν ῥ' οἱ
127. † ἐφορμήσεσθαι
128. ἀκτῆρα
σίδηρον — ι ex lit. al. corr.
129. ἀνὴρ,
130. ἐξοπισθεν. — ε pr. fortasse ex lit. all. corr., fortasse π ...
ὀϊστοί
132. μέν
θάνατον τ'
εἶχον — ο ex lit. al. corr.
καὶ — α ex lit. al. corr.
μύρον
134. πτερύγευσιν
135. εἵλετο
ἀκάχμενον
† θυμῶ pro χαλκῷ
136. κρατί δ'
ἐπιφθίμ.
137. δαιδάνμπειν (sic.)
.... v. 138. — fol. 36a.
138. ἧ
χάρην'
139. χερσὶ δὲ μὴν (η ex ε corr.)
140. ἔρρηξε
141. τιτάνῳ — τ alt. ex ι corr.
λευκῆ
143. κυανοῦ
δ' ἐδια
144. μέσω

145. ἔμπαλιν
ὄσσοισι
πυρί (?)
δεδορκὼς
146. ὀδόντων
147. † ἀτλήτων
† προσώπου
148. κωρύσσουσα
149. ἤ ρα
ἐκ om.
† βρωτῶν pro φωτῶν
150. υἷι
151. † δύμεναι
153. αζαλέοιο
† μελαίνη
154. προϊείωξίς
155. ὁμαδός τε, accentu gravi supra ο alt. verbi ὅμαδος eraso.
τα δεδείη
156. Post Ἔρις calamus novus incipit.
158. Utrum εἶλκε (sic) an ἕμκε?
159. ἐχ'
160. βεβριθῆα
. . . . v. 161. — fol. 36b.
161. εν
ἦσαν
οὔτι
164. ὀδόντων
165. ἀμφιτρυωνιάδης
δ' ἐδαίετο
θαυμαστὰ
ἔργα — α ex lit. al. corr., postea, ut videtur.
166. ὡς
169. ἐσφέας
θ' pro τ'
ἱεμένων — ω ex lit. al. corr., ut videtur.
170. στίχες — στ ex litt. all. corr.
170. ἦσαν
† τῶνγε
171. οὐδ' ἕτεροι
Utrum γὲ μεν an γέ μεν?
αὐχένας — χ ex γ corr.
172. λὶς
173. δῦοὶ
δὲ
174. αἷμ'
ἔραζεν
οἵ δ'
ἐξεριπόντες
175. † τεθνειῶτες
ὑπο
176. τοῖ
δὲ τι
ἐγειρέθην
κοτέωντε
177. χλοῦναι τε
σῦες
† λέοντε
178. λαπιθίων
αἰχμητάων — χ ex μ corr., ut videtur.
179. Supra nomina prr., quae nunc sequuntur, lineae ductae sunt.
καὶ νέα
δρίαντά τε
πειρὶθον εἶτε
180. ὀπλέα
φαληρὸν
181. ἀμπυκίδην — π fortasse ex υ corr.
ταρήσιον
183. † omittitur in cod.
184. ἑτέρωθεν
ἥγερ.
. . . . v. 185. — fol. 37a.
185. μέγαν
ἠδ'

185. οἵων.
186. οὔριόν τε
μελεγχαίτα (De a postremo dubitari potest)
τέ
187. περιμήδεά τε
188. † ἀργύρεας
ἐ χερσ. ἔχοντας
189. καὶ τέ
συναίγδην — α ex lit. al. corr.
ὡσεὶ
ζωοί — ι ex lit. al. (ε?) corr.
190. ἠδ
ἐλάτησιν
ὥριγν.
191. βλοσυροῖ· ο (supra ο postr. aliquid erasum.)
ἔστασαν
ἵπποι
192. ἐναροφόρος
193. † ἔγχος pro αἰχμὴν
194. φοινικόεες
195. δίφρον ἐπεμβεβαῶς
δεῖμος τε
196. ἔστασαν
καταδύμεναι — εν primo latius scriptum, — postea compendio scriptum.
197. τριτογένει
198. ἴκελη
ὡσεὶ
199. χειρὶ
τριφάλειαν
200. ὤμοισιν
ὤρχετο. (ἔρχετο?)
† φύλοπιν αἰνήν desunt.
201. ἒν
χορὸς
ἄρα
202. κιθάριζε
υἱόα
203. χρισείη
Utrum φορμιγγ'εἰ an φορμιγγεῖ?
ἕδος
† ἀγνὸς
ὄλυμπος
207. σἔορμος (?)
.... v. 208.
— fol. 37 b.
208. πανεφθου
κασιτέροιο. — α et σ ex litt. all. corr.
209. κλιζομένῳ
ἴκελος
πολλοὶ γέ μεν
210. δελφίνες
ἰχθυάωντες
211. δοιοὶ — ο pr. ex litt. al. corr.
† ἀμφυσιόωντες
212. † ἐφοίτων
ἰχθῦς
213. ὑπο
χάλκεοι
† θέον
214. ἧστο
ἁλιὴ aut simile quid
215. ἀμβίβλ.
ἀπορρίψοντι
ἐοικὼς·
216. ἠυκόμοιό
217. οὖτ' ἄρ'
ἐκὰς — κ ex litt al. corr. (?)
218. φάσσασθαι. — α primum et tertium et σ primum ex litt. all. corr.
219. τεύξε
ἀμφιγύειης
220. ποσὶν
πτορὸεντα
221. ὤμοισι

221. ἄορ
222. † χαλκέου
ὄδ᾽
ὥστε — ω ex ος corr.
νόημα ποτάτο
224. μιν — ι ex ε corr.
κίβησις
θὲε
θαῦμα
ἰδέσθαι
225. ἀργυραῖη
κατηώρῶντο vel κατηώρεῦντο
226. χρύσεοι
δεινῆ
δε
περι
227. κέίτ᾽ αίδος
αἰνὸν
228. ἐρρίγοντι
229. δαναίδος
τετειταίνετο (sic)
230. ἄπλατοί τε
φαταὶ — ι ex lit. al. corr.?
ἐρρώοντο
.... v. 231.
— fol. 38 a.
231. μαπαίειν
232. ἰάχεσκε
δρυγμαδῶ
233. 234. † ὀξέως ἀπηωρεῦντ᾽ ἐ. κ.
235. λίκμασον
236. σὲ
237. οἵ δ᾽
αὐτῶν
239. † ὑπὲρ pro ἀπὸ
σφετέρών τε
240. παραθέειν
242. μάρνασθ᾽
244. ἴκέλαι
ἡφαίστοις

245. πρεσβήες
ἦσαν
† γήρας τὲ μέμαρπον
246. ἔκτοθεν
ἦσαν
ἀν
249. κήρες
κυάνεοι
250. † δεινωταὶ † βλοσυραὶ † δαφοιναὶ
251. ἄρ
252. αἶμα
μεμάρποιεν
253. κείμενον — ν pr. ex lit. al. corr.
αὐτῶν
254. Utrum ὄνυχας an όνυχας?
μεγάλους — ο in rasura, cuius locum olim λ occupavit.
ψυχὴν δ᾽ ἀίδόςδε. — ο ex α corr.
κατῆεν
.... v. 255. — fol. 38b.
255. αὐτὰρ ἄσαντο
257. ἐθύνιον
258. ὑφήσσων
259. ἀλλ᾽ ἄρα ἥδε (ε ex η corr.)
260. προφέρης
πρεσβύτατη, accentu qui super α positus erat, eraso.
261. ἐνὶ ex ἐνὶ corr.
φωτί μαχην
ἔθεντο?
262. δεινά δ᾽ είς
ἀλλήλας
ὄμμασι
263. ὥνυχαι
χεῖρας τε
264. παρ
εἰστήκει
ἐπὶ σμ.

264. *αἰνῇ*
265. *χλωρῇ*
† *ἀναλέη τε λ.*
κατὰ π.
266. † *γουνοπαγὴς*
267. *τῆς, ὦ μὲν*
μῦξαι
268. *αἷμ'*
ἔραζ'
ἥ
σηρυῖα
269. *εἰστήκει*
† *κατενήνοχεν*
ὤμους
270. *παρα δέ οἱ πύργος π.*
271. *ὑπὲρ θερίοις*
272. *ἄνδρες* — *α* ex lit. al. corr.
αγλαίαις
273. *εἶχον*
τοί
ἐνσώτρον
ἀπήνης — *α* et *π* m. II., ex litt. all. corr.
275. *εἰλύφα|||ζε*
276. *ἐνι*
† *ἀγλαίαις*
τεθηλυῖαι
277. *πρὸσθ'*
τῆσι
ἕποντο
.... v. 278.
— fol. 39 a.
278. *μέν,*
279. *ἀπαλῶν*
ἠχὼ
280. *αἵ δ'*
ἱμεροεντα
281. *ἑτέρωθι*
282. *πέζοντες*
283. † omittitur in cod.
284. *πρόθ'*

284. *πάσαν.* — *σ* ex lit. al. corr.
285. *προπάροιθεν*
286. *ἵππων* — *ππ* m. II., in rasura.
ἐπιβάντ'
Utrum *οἵ δ'* an *οἴδ'*?
287. *ἤρυκον*
δίαν
ἐπιστοχάδην
χιτῶνα
288. *ἐστείλαντ'.* — *λ* ex lit. al. corr.
289. *κορωνιόεντα*
βριθομεν ἀστ.
291. *οἱ δ' ἄρ ἐν*
ελεδ.
ἀλωὴν:
293. *οἱ δ αὖτε ταλ.*
ἐφόρεον
ὑπο
294. *λευκοὺς ἢ μέλανας*
μέλανας — *α* pr. ex *ε* corr.
ὄρχον
295. *ἀργυρέοις*
296. *οἵ δ'*
ἐφόραν?
297. *ἡφαίστοις*
† Post v. 297: *τοί γε μὲν αυ παίζοντες ὑπ' αὐλητῦρι* (sic) *ἕκαστος*, deinde vv. 298. 300 in unum contracti: *σειόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησαν δέ μεν αἶγε.*
301. *οἵδε μὲν*
οἱ δ'
302. *πῦξ*
ἑλκηδόν
τοί δ'
ὠκυπόδας
ἧραν
.... v. 303.
— fol. 39b.
303 *θηρευταὶ* — *η* ex lit. al. corr.

304. οἵ δ'
ἱεμενοι
305. ἀέθλω
306. ἐκ πλεκέων
δείφρων
307. ἔφἴσαν
ὠκἕ
308. ρυτὰ
ἐπικροτέοντα — κρ. partim in rasura.
πετόοντα
309. ἅρματα
310. Utrum ἄρα ἴδιον an αρ αἴδιον?
ἔχον
311. ἐπηνήθη
312. τρίποι
314. ἀμφὶ δέ τοι ῥήεν ἐν ὠκεανὸς πλ. ἐοικὼς·
315. αὐτὸν — ο ex α corr.
316. ἀερσιπόται — α alt. ex ε corr.
317. ἐπάκρον
† παρὰ δ'
κλονέοντο
318. ἰδεῖν
διὰ
320. ἄλκιμὸς
321. ἐπικρατεὼς ex ἐπικρατέως
ἐπί δ'
ἱππίου
322. ἴκελος
ἀστερό^πη
323. κούφα
βιβὰς
δ' ηνίοχος
κρατερὸς — ερ in rasura.
ἰόλαος
324. ἐπεμβεβαὼς — ς ex lit. al. corr.
ἅρμα
325. δὲ·
θεά

. . . . v. 326.
— fol. 40 a.
326. † φωνήσασ' pro θαρσύνουσ'
327. χαῖρτε
γενεή
328. † νῦν δὴ κράτος ὔμμι ζεὺς διδοῖ
329. ἐξαναιρεῖν
κλυτά
330. ἄλλο δέ σοι τί
331. ἄν
333. βροτολοιγὸν — ο quartum in ras.
† ἐπὶ νῶτα δοκ.
334. καὶ
335. ὀφθαλμ.
ὀξέι
336. ἄψ
† ἀναχωρήσασθαι
οὐ
αἴσιμον ἐστὶν
337. οὔθ'
338. ὡς εἰποῦσα δίφ.
δία
339. ἀθανάταις χερσὶ
κύδος
340. ἐσσυμὲν,
δὴ ῥὰ
341. οἵπποισιν
τοί δ'
ὁμομοκλῆς
342. ριμφ'
θὸνν ἅρμα
343. γὰρ σφι
ἧκε θεά
344. ἀνασίσασα
περιστενάχησε δέ
γαῖα — α pr. fortasse ex ι corr.
345. τοί δ'
ἔμυδις. — ι ex ε corr.
προγένοντο

345. ἴκελος
347. τῶν δ'
ὑπεναντίοι
348. ὀξεῖα
ἠχῶ·
.........v. 349. — fol. 40b.
349. ἡρακλείη
350. τοί νυν
† πίσχες
352. πάρεξ
δίφρων
ἦδὲ
353. πάρεξ
ἰέναι
τραχῖνα
354. ὃ
τὲ
αἰδοῖ — α ex ε corr.
355. προσέββηκε
αυτὸς
356. ὀπύεις
παῖδα — π in ras.
θεμιστονοίην. — θ m. post., in ras.
357. πέμπον
359. μεν τε ἑ φημί
360. ἔγχεος — γ in ras.
361. † ἐμοῖο
362. ὑπό
363. τό
μηρὸν,
365. πρυνὴς
ἔγχεος — γ (partim) et χ in ras., m. II., ut videtur.
366. δή
367. ἐφ'
ἡμετέροισι
368. ὡς
εὐμελίης
369. ἵππους
370. δή

370. ἐπὶ
371. διός
ἐνυαλίειο
..........v. 372. —fol. 41a.
372. ἡνίοχοι — ι alt. ex ε corr.
373. ὑποσευομένων
ποῦς
χθών. — θ partim in ras.
376. πεύκαι
377. αἴγειροι
τε ναινήριζοι
378. ἕως
πέδον δ' ἀφίκωνται (ω partim in ras.)
379. οἳ
380. πᾶσαι
πόλις τε inverso ordine
ἰωλκὸς
382. φωνῇ δ' ὑπ'
ἴσχον
οἳ δ' ἀ^λα^λλητῶ
384. καδ
385. τιθείς
πολέμιο
ἐῶ μέγαθάρσεϊ (θ in ras., m. post.) παιδὶ
386. βήσσαις
ὄρεος
† προσιδέσδη
387. φρονίει δέ θυμῷ μάχεσθαι
388. ἀνδρᾶσι
θηρευτῇσι
δὲ τε
λευκόν ὀδόντα
389. δογμωθείς
μαστιχόωντι
390. ὄσσε δὲ
391. δ εν λοφνῇ
φθίσσει
393. † χλοερὸς

394. ἐφεζόμενος

.... v. 395. — fol. 41b.

396. πανημέριος (μ ex lit. al. corr.) τε

ἠῶος

αὐδήν

397. ἴδει

αινοτάτῳ

ὅτε

ἀζει

398. τῆμος δη κέγχροισι (pro γ librarius scribere voluit χ: errorem tempore evitavit.)

399. σπείρουσιν

400. διώνυσσος

ἀνδρᾶσι

401. ὀρυγμαδὸς

ὀρώρει

403. † κοτέοντες

404. δεινῆ

σφιαχὴ

ἄραβος θ'

405. οἴδ' ὡς τ' αἰγυπιοί

406. † κράζοντε

μάχεσθον

407. ὀρεσσὶνομου

408. πίονος — ν ex lit. al. corr. (?)

ἢν

ἐδάμασε (α pr. ex lit. al. corr.)

αἰζήϊ|||ος

409. ἀπό

† ἀπονίσσεται

410. ἐὼν,

Utrum οἵ δ' an οἳ δ'?

ὀτραλε^{ως}

411. δὲ

412. οἳ κεκλωγότες

ἀλήλοισιν

413. ἔνθ'

ὑπέρ μενέος

415. ἔρρηξεν

415. χαλκὸν,

416. ἡρακλείη

.... v. 418. — fol. 42a.

418. αὐχένα

419. ἄμφω — μ in ras.

κέρσε — κ in ras., — μ et κ, ut videtur, m. post.

420. φωτὸς·

421. τις om.

δρὺς, ἤ

422. ἠλίβατος

κεραυνῶ (ω postea add., m. II., [?] — υν in ras., ita ut κερανῶ olim scriptum fuisse videatur.)

423. ὡς ἔριπ'

ἀμφί

βράχεν

α

ποικιλ

424. εἴασε

υἱὸς,

425. † προσιόντα

δοκεύσαι

426. ὄ$^{ρσ}_{σ}$οςσι

427. ἐνδικαίως

428. σχίσας

† μάλιστα pro τάχιστα

429. ἐμμενέως

τοῦγε — γ ex τ corr.

430. γλαυκίων (κι in ras.)

† ὄσσοισι κατα πλ. τ.

431. οὖρη

μαστίοων

προσσὶ

αὐτοῦ

432. ἔτλη — λ clarius indicare studebat m. post.

ἄντὰ ἰδών

433. ἀμφιτρῦωνιάδης

433. ἀυτήρ
434. † ἄρεος ἔστη
ἐνὶ
435. ἐσσυμένως — σ alt. et ω in ras.
δὲ
ἤλυθεν
† ἀχθόμενος κὴρ·
436. ἐπαλλήλοισιν
437. ἀπὸ ὁρου (sic)
438. μακράν δ'
ἰχὴ ex ἠχὴ m. post.
439. ἐμμεμασῖα?
δὲ
440. δή συνείκεται
ἔνθα — α ex ε corr.
. . . . v. 441. — fol. 42b.
441. ἰαχῇ
οὔλιος
442. κεκληγος. — ο et γ in ras., m. post., ut videtur.
443. αὐτάρ,
ἀθηναίη
444. ἀντί
ἐρεμνήν αἰγίδ'
445. ἴδοῦσ'
πτερόεντα ex πτερὸεντα. — ε alt. (partim) in ras.
446. ἄρες
447. ἀποκλυτά
τ' ἔχεα?
448. ἡρακλέα — α alt. ex lit. al. corr.
υἱὸν·
449. παύσαι
μὴδ'
ἴστασ' † ἐμοῖο
450. ὡς
† πείθετ' ϑ'
† ἄρης (η ex ε corr.) μεγαλήτορι θυμῷ

451. σπι ἰάχων
φλογί
ἴκελα
452. καρπαλίμω
ἡρακλείη
453. κατακτάμεναι μεμαὼς
χαλκεον
454. † παῖδος ἑοῦ inverso ordine
τέθνειῶτος
455. δέ
γλαυκῶπις
457. δριμύ
ἄρη
εἶλεν
ἐρυσάμενος
ὀξύ
458. † ἡρακλῆι κρατερόφρονι
Utrum δὲ ποιόντα an δ' εποιόντα?
459. ἀμφί τρυωνιάδης
460. σάκους
ὕπο
461. δέ
† σαρκός
462. χθονὶ — ν in ras.
κάμβαλε ex κάββαλε corr.
463. τῶ δέ
. . . . v. 464. — fol. 43a.
464. ἤλασεν
ἔγγὺς
χθορὸς
εὐρυοδυι (ης superscr.)
465. θῆκεν
πυλυδαίδαλον
466. μαστιέτην — τ alt. in ras.
468. ὤμων
469. τριχῖνος
470. ἵπποις — ι alt. in ras.
ὠκυπόδεσιν
αὐτὰρ

471. οὔλυμπόν τε
πατρὸς,
472. θάπτε
473. οἵ ϱ' ἐγγὺς
πόληας
βασιλῆος — η ex ε corr.
474. κλειτήν τ' ἰαβηλὸνωλκ,
475. ἕλίκην
ἡγείϱατο

477. Utrum σῆμά ἰδὲς an σῆμ' αἰδὲς?
478. ὄμβϱω
479. ἤνωγ'
ϱ̔ὰ
480. πυθοῖ δὲ
δοκένων
In fine libri posuit librarius: τέλος τῆς ἡσιόδου ἀσπίδος. &:

APPENDIX SECUNDA.

COLLATIO

CODICIS BURNEIANI No. 109.

Collatio facta est ad edit. stereotypam Tauchnitzii (quae prodiit Lipsiae a. 1829).

v. 1. — Codicis Burn. 109 fol. 25 a. lin. 22.

Inscribitur carmen in cod.:
ἀσπὶς ἡσϊόδου.

1. ἢ om.
4. ἢ ῥα
5. εἴδεἰ
μεγέγει
γέ μεν
6. ἅς
7. ἀποκρῆθεν
κυανέων
8. οἶον τε
9. τἶεσκ'

.... v. 10. — fol. 25b.

10. τίς
11. μὲν
ἐσθλὸν — ε in ras.
ἀπέκτεινε
δαμάσας
12. βουσὶ sine interpunct.
13. φερεσακέας
19. ἠδὲ
20. ὡς
γὰρ οἵ διέκοιτο
25. φυκῆες
26. ἕποντο
ἀ||λκαίοιο (rasura etiam κ afficiebat, ut vid.)
27. πατὴρ
28. ὡς ῥα θ.
29. ἀνδράσιν (ν alt. in ras.) ἀλφ., τ' omisso.
ἀλφιστῆσιν
φυτεῦσαι
32. ἕξε
τόθεν αὖτις
35. ταννσφύρῳ ἠλεκτρυώνῃ
37. δ' om.
38. ὄντε δόμοντε
40. πρὶν
εὐνὰν

.... v. 41. — fol. 26a.

42. δ' om.
44. ὡς ῥὰ
46. ἂρ
47. ἀφροδίτης ex ἀφροδήτης corr.
49. ἐν om.
διδυμάον' ἐγείνατο
50. ἐθ'
γέ μεν
52. δεινόν ex δεινὸν corr.

52. *ἡρακλείην*
55. *γενεὴν*
56. *θεῶν* om.
57. *ὅς*
58. *ἓν*
59. *ἄρη'*
60. *ἑσταῶτ' ἐνὶ*
65. *ἱεμενων*
66. *ἑλπόμενος*
67. *δηιώσειν*
ἀποκλυτὰ
69. *ἐπώρσε*
ἡρακλείην
71. *τευχέων* ex *τευχεών* corr.
............v. 73. — fol. 26b.
73. *κατ' ἐναντ.*
74. *πρὶν γ'*
ἡρακλῆος
ἰοαλάου. — *α* alt., ut vid., ex lit. al. corr.
76. *μέλεσιν*
77. *ὅς ῥὰ*
78. *ἥρως*
79. *μεγ'* ex *μέγ'* corr.
80. *ἠλίτεν*·
ἐϋστέφανον — *ε* pr. in ras., ut videtur.
81. *ἦλθεν*
τίρυνθ'
εὐκτῖμενον
83. *ἥκετο ἐς*
84. *οἳ*
ἅρμενα
85. *δέ γε*
μάλλον
88. *ἐναλίγκοιοι*
89. *σὸς τὲ*
πατὴρ — *η* partim in ras.
ἐγὼ
89. *ζεὺς*
91. *ἀλιτήμενον*
εὐρυθέα
92. *μετεστοναχιζετ'*
93. *ἣ*
παλινάγρετος ἐστὶν.
95. *θάσσον ἔχε ἠν.*
97. *ἔχων*
98. *ὑποδδεὶς*
ἄρηος
99. *ἱερον*
100. *ἑκατηβελεταο.* — *ετα* in ras. immunda.
101. *μὴν*
103. *ὦ ἠθεῖε ἢ*
...........v. 104. — fol. 27a.
104. *ἐνοσίγεος*
106. *τόν τε*
107. *χείρας*
108. Utrum *ἀλλ ἄγε* an *ἀλλά γε*?
δύσαιο
ὄφρα
109. *ἄρεός θ'*
110. *μαρνώμεθ'*
οὔτοι
ἀταρβητὸν
114. *φέρτερα*
115. *ἡρακλείη*
116. *γάρ* (ex *γὰρ* corr.) *νυ ἅρμενα*
εἶπε
118. *οὐκ ἔτι*
119. *ὑσμήνη*
σύ δ'
ἦσθα. — *θα* in ras., ut vid.
120. *ἀρείονα*
121. *ἀναστροφᾶν*
122. *κνημίδας*
123. *κλυτά*
κνήμισιν
125. *ὃν ῥ' οἳ*

126. ὁππότ'

127. ἐφορμήσεσθαι

128. θείκατο

σίδηρον ex σήδηρον corr.

129. ἀνὴρ

130. ἐξόπισθεν

πολλοί δ'

132. μύρον

Post v. 134. cod. deficit, nullo signo lacunae addito.

APPENDIX TERTIA.

„VARIANTES LECTIONES

QUAS IN

SCUTO HERCULIS

EXHIBET CODEX HARLEIANUS."

(Vid. Robinsoni ed. Hesiodi, Oxon. 1737. pp. 486, 487.)

4. *ΑΛΚΜΥΝΗ.*
25. *Φυκῆες.*
28. *Ὡς ῥα θεοῖσιν.*
29. *Φυτεῦσαι.*
32. *Τότε δ' αὖτις.*
33. *Φύκιον.*
35. *Τανυσφύρῳ Ηλεκτρυώνῃ.*
49. *Εφ' ἑπταπύλῳ.*
72. *Εκείνων.*
74. *Πρίν γ'.*
85. *Τίον δέ γε.*
67. (l. 97.) *Εχων.*
98. *Υποδδεῖε.*
103. *Ηθεῖε, ἦ δή.*
110. *Μαρνώμεθ' — οὗτοι.*
114. *Φέρτερα.*
119. *Τραχεῖα.*
135. *Θύμῳ.*
149. *Βρωτῶν.*
151. *Δύμεναι*
153. *Μελαίνῃ.*
169. *Θ' ἱεμένων τε.*
181. *Ταρήσιον.*
183. Deest.
188. *Αργύρεας — ἔχοντας.*
193. *Εγχος ἐν.*
195. *Δίφρον ἐπεμβεβάως.*
199. *Χειρί.*
200. *Επιδ' ἔρχετο.* Caet. des.
203. *Αγνὸς.*
212. *Εφοίτων.*
213. *Θέον.*
225. *Κατηωρῶντο.*
239. *Υπὲρ.*
250. *Δεινωταὶ.*
252. (l. 253.) *Αυτῶν.*
255. *Αὐτὰρ ἄσαντο.*
259. *Αλλ' ἄρα ἦδε.*
262. *Θυμήνασαι.*
265. *Αὐσταλέη.*
266. *Γουνοπαγὴ.*
275. (l. 276.) *Αγλαΐαις.*
283. Deest.
299. *Τοίγε μὲν οὖν παίζοντες.*
300. *Σειόμενος.*
305. *Αέθλῳ.*
311. *Επηνήθη.*
314. *Αμφὶ δέ τοι ῥέεν.*
317. *Παρὰ.*
326. *Φωνήσασ'.*
327. *Αυγκῆος.*
333. *Επὶ νῶτα δοκεύσας.*
338. *Εἰποῦσα δίφρον.*
344. *Περιστενάχησε.*
348. *Σφίσιν.*
350. *Τοίνυν νῶϊν ἐπίσχες.*
353. *Τραχῖνα.*
373. *Πᾶσ' εὐρεῖα.*
375. *Αποθρώσκουσιν.*
386. *Προσιδέσθαι.*
398. *Τῆμος.*
406. *Κράζοντε.*
409. *Απονίσσεται.*
412. *Κεκλήγωτες.*
428. *Μάλιστα.*
434. *Αρεος ἔστη.*
435. *Αχθόμενος.*
450. *Πείθετ' Αρης μεγαλήτορι θυμῷ.*
454. *Παιδὸς ἑοῦ.*
461. *Σαρκὸς.*

APPENDIX QUARTA.

CONSPECTUS CODICUM PARISINORUM.

Codex.		Sigla editorum.		Saec.	materia et forma.	contulit
		Rank.	Lenn.			
Bibliothecae Parisinae Imperialis	No. 2551.	D	Par. A	XV	chartac. in 4to.	G. Koësius ad edit. Loesner. Heinrichii in usum.
	No. 2675, cum scholiis et glossis.		Par. B	XVI	chartac. in fol.	Lennepius suum in usum.
	No. 2703, cum scholiis et glossis.	A	Par. C	XIV vel XV	chartac. in fol.	1) Bern. Koehlerus (a. 1765) ad edit. Heins. (1603) suum in usum. 2) Fr. Thierschius (a. 1813. 1815) ad edit. Schrevel. (1684) suum in usum. 3) Gregor. Georg. Zalycus (a. 1814) Gaisfordii in usum. 4) Koësius ad edit. Loesner. Heinrichii in usum.
	No. 2763, olim Colbertinus.	O	Par. D	XV	chartac in 4to.	1) Ruhnkenius ad edit. Heins. suum in usum. 2) Theodorus Muellerus (c.a.1838 partim, Rankii in usum.
	No. 2772, olim Guarini Veronensis, cum scholiis	F	Par. E	XIV	bombycin. in 4to.	1) Koehlerus (a. 1765) ad edit. Heins. (1603) suum in usum. 2) Thierschius (a. 1813. 1815) ad edit. Schrevel. (1684) suum in usum.
	No 2773, mutilus, quippe qui post v. 307 deficit.	E	Par. K	XV	membranac. in 4to.	Koehlerus (a. 1765) ad edit. Heins. (1603) suum in usum.
	No. 2776, cum pauculis scholiis.		Par. F	XVI	chartac. in 4to.	Collator ignotus ap. Lenn.
	No. 2833, olim Mediceus, cum scholiis et glossis	G	Par. G	XV exeunt.	membranac. in 4to.	1) Koehlerus (a. 1765) ad edit. Heins. (1603) suum in usum. 2) Thierschius (a. 1813. 1815) ad edit. Schrevel. (1684) suum in usum. 3) Ric. Brunckius. 4) Koësius ad edit. Loesner. Heinrichii in usum.
	No. 2834.	m	1) Par. H 2) Par. m	XV exeunt.	membranac. in 4to.	Thierschius (a. 1813. 1815) ad edit. Schrevel. (1684) suum in usum.
	No. 2877.	N	1) Par. I 2) Par. N	XVI	chartac. in 4to.	Thierschius (a. 1813. 1815) ad edit. Schrevel. (1684) suum in usum.

Libros omnes Parisinos contulit V. D. nobis ignotus ad ed. Loesn. Lennepii in usum.